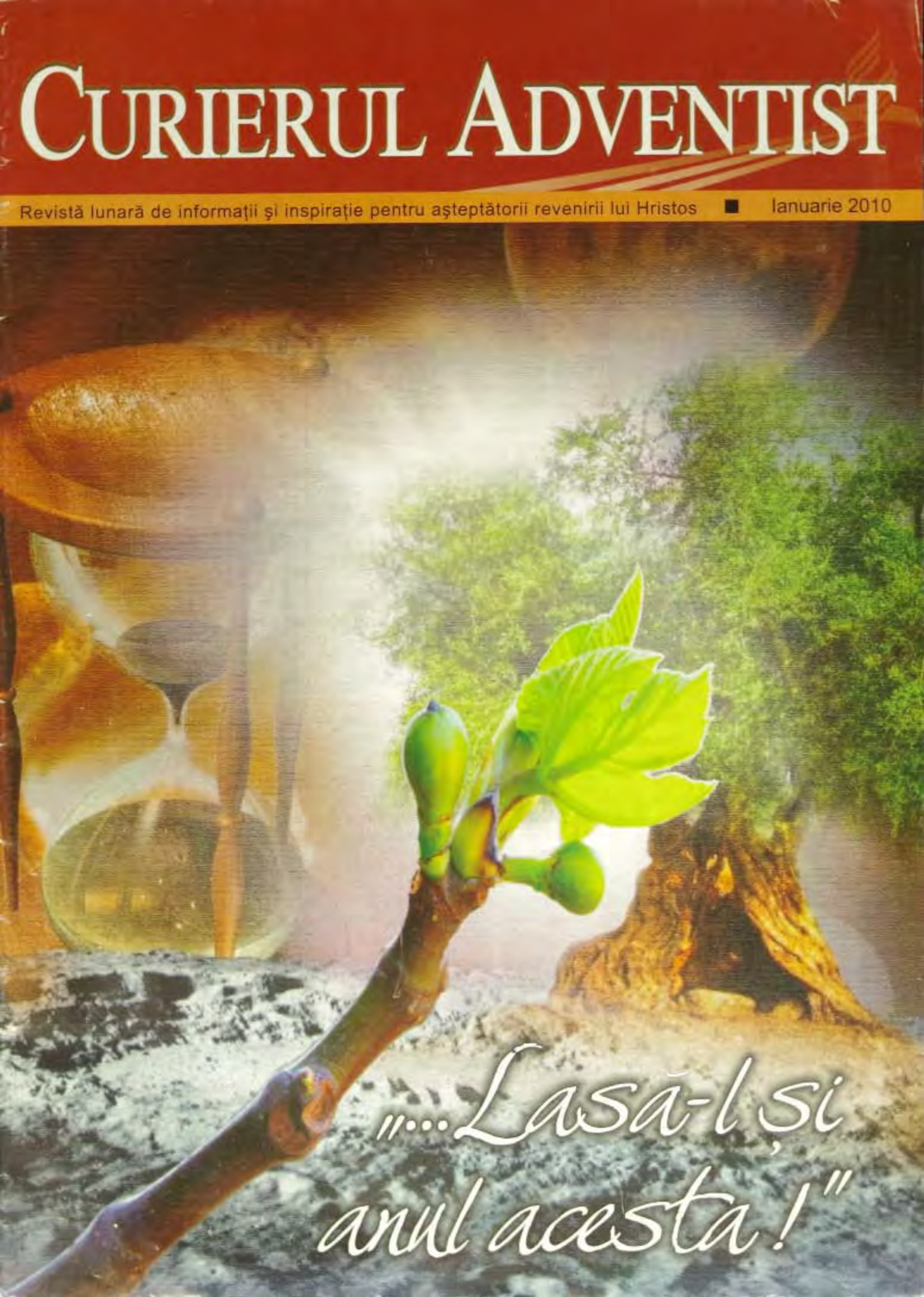

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Ianuarie 2010

*"...Lasă-l și
anul acesta!"*

8

10

6

24

28

SUMAR

Editorial

- 3** „Lasă-l și anul acesta...!”
Virgiliu Peicu

Spiritual

- 4** Lista lui Schindler și lista Domnului Isus
Romică Sârbu

Istorie biblică

- 6** Reflecții asupra numărului 10
Gabriel Golea

Teologie

- 8** Măsuța cu nisip (III)
Florin Lăiu

Misiune externă

- 10** O călătorie la capătul lumii (I)
Hanna Bota

Roagă-te și lucrează

- 12** De vorbă cu președinții
Virgiliu Peicu

Credința practică

- 14** Funcționalitatea în arhitectura spațiului sacru advent
Gheorghe Petrescu

Familie

- 16** Familia creștină românească în mileniul globalizării
Redacția

Educație

- 18** Păcatul ignoranței
Interviu cu R. Clifford Jones

- 19** Ca delfinul
Sorin Moroșan

Tineret

- 20** AMiCUS
Redacția

Relații publice

- 21** Visul și visurile lui Nebucadnețar
Anamaria Maier

Sănătate

- 22** Câte ceva despre vitamine
Sidonia Dinu

Pagina prezbiterului

- 24** Mesaj în oglindă
Iosif Diaconu

Misiunea femeii

- 25** Pentru o vreme ca aceasta
Teodora Goran

Știri

- 28** De vorbă cu cititorii
Florin Lăiu

Pagina copiilor

- 30** Lista
Alina Badea

De la inimă la inimă

- 31** Unde ești?
Romeo Asanache

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVII, IANUARIE 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarosi Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Foto coperta 1: Lucian Sora

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

„Lasă-l și anul acesta...!”

VIRGILIU PEICU

36 de luni, apoi au venit ultimele zile ale recoltei târzii. Stăpânul a venit iar, a privit, a căutat, s-a întristat și l-a chemat la el pe îngrijitorul viei, zicându-i:

- Iată că sunt trei ani, de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Taie-l! La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?

- Doamne, i-a răspuns omul, mai lasă-l și anul acesta. Am să-l

sap de jur împrejur și am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face rod. Dacă nu, îl vei tăia.

S-a strâns de durere inima celui ce îngrijea via când a auzit sentința stăpânului. Își amintea de ziua când l-a salvat – cum l-au înțepat spinii, cum a curs sânge, cu cât drag l-a sădit în locul cel mai de cinste al viei sale! Ar fi vrut să-l vadă rodind, căci era un smochin de soi și era prețios în ochii stăpânului. Dar smochinul nu dădea rod. Trăia doar pentru sine.

În seara aceea, cu inima frântă, îngrijitorul viei s-a apropiat de smochin, plângând pentru el. Atunci l-a auzit vorbind cu gâzele serii.

Hei, lume a găzelor, pricepeți voi fericirea mea? Sunt cel mai onorat pom al stăpânului. Privești statura mea! Cine e mai falnic decât mine în via stăpânului? Primesc cea mai atentă îngrijire. Îngrijitorul viei e în slujba mea, stăpânul îmi face vizite speciale, vine doar pentru mine. Mare cinste mi se face, pentru că sunt de soi. Am mare succes. Popularitatea mea este în creștere. Tot mai multe gâze și păsări vin să se adăpostească în frunzișul meu. Călătorii prind viață la umbra mea. Sunt mare în lume, sunt cel mai de succes smochin. Sunt bun, sunt cel mai bun! Am viața înaintea. Să nu credeți că sunt egoist.

Am și eu milă. Câteodată mi se rupe inima de mila vițelor din jurul meu. Nu le înțeleg limitele și gândirea îngustă. Nu înțeleg de ce se luptă cu greutatea acelea, zise struguri. Mi se pare stupid să porți asemenea greutate, ca apoi să vină oamenii, cu mic cu mare, având în mâini cosoare și să jefuiască totul! Eu nu aș suporta așa ceva. Nimic nu mi se pare mai stupid. Eu sunt alt gen. Sunt simbolul succesului. Sunt mândria stăpânului. Și știți de ce? Nimeni n-a reușit să producă atâtea frunze ca mine. Am cel mai mare cont în frunze...

Într-o zi, o viță m-a întrebat ceva stupid. M-a întrebat de ce stau singur și nu pledez pe lângă îngrijitorul viei să mai aducă și pe alții ca mine din pădurea sălbatică din care am fost scos eu. Spuneți voi dacă ați auzit ceva mai stupid? Ce să caute și alții? Să-mi strice confortul și să împart cu ei atenția și grija stăpânului? Și dacă vreunul crește mai viguros decât mine, credeți că aș putea să mai trăiesc? Să rămân eu pe locul doi? Cum să lipsesc lumea de frumusețea mea? Eu sunt smochinul de succes. Bucură-te de viitorul tău!

Sub frunzișul său bogat, îngrijitorul viei plângea: „Mai lasă-l și anul acesta, Doamne, poate...” Bietul smochin, nu știe că-și trăiește ultimul an de har!

Prin urmare, dragi cititori, „stați cu ochii pe ceasul lui Dumnezeu!”, cum zicea Steinhardt în *Jurnalul fericirii*. Să nu-l lăsăm pe Isus să plece flămând de la noi. Iar „foamea” Lui este aceea „de a depopula iadul de sufletele prinse acolo”, cum spunea C. H. Spurgeon. Succesul în viață nu reprezintă întotdeauna roadele așteptate de Dumnezeu.

Doamne, cum vezi Tu anul acesta care ne stă în față?

„Stați cu ochii pe ceasul lui Dumnezeu!”

In Luca 13,6-9, Domnul Isus le povestește ucenicilor Săi o întâmplare din zilele lor. Privită cu atenție, poate avea o semnificație specială pentru cei de azi. Să urmărim povestirea în tainele și sensurile ei spirituale!

Un om mare și bogat stăpânea peste o proprietate întinsă. Într-o zi, a observat, în zona mai împădurită, un pui de smochin. Se lupta bietul de el să se ridice spre lumină, dar era năpădit de semeția boscheților răutăcioși și mândri. Stăpânului i s-a făcut milă și a dat poruncă să fie mutat puilul de smochin în cel mai bun loc din via sa și să i se dea toată atenția și îngrijirea.

Era fericit smochinul. Nu-i lipsea nimic și se ridica văzând cu ochii deasupra harnicelor mlădițe de viță-de-vie, ce se agațau de araci să-și poată purta roadele. Din zi în zi, smochinul era mai puternic, mai stufos și mai înalt. Îngrijitorul viei petrecea mult timp sub ramurile lui, vorbindu-i, mângâindu-l și făcându-l fericit. Într-o zi, stăpânul a venit la sărbătoarea roadelor. Smochinul se vedea de departe, înălțându-se falnic peste vie. Trecând prin via încărcată de roade, stăpânul s-a oprit în fața smochinului său. A căutat cu emoție rodul, cercetând tot frunzișul, dar... doar frunziș. „Poate e prea mic.” Și au mai trecut

LISTA LUI SCHINDLER ȘI LISTA DOMNULUI ISUS

ROMICĂ SÎRBU

Cine nu cunoaște astăzi povestea lui Schindler, acel industriaș german care a reușit, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, să salveze viața a peste 1.100 de evrei? Despre fapta lui s-a scris o carte (*Arca lui Schindler*, publicată în 1982) și s-a turnat un film („Lista lui Schindler”, premiat cu șapte premii Oscar). Puțini știu însă cui se datorează dezvăluirea acestei istorii mișcătoare.

În discursul de acceptare a premiilor din partea Academiei de Film, Spielberg (regizorul filmului „Lista lui Schindler”) a spus: „Mulțumesc supraviețuitorului Poldek Pfefferberg... Îi sunt mai mult decât îndatorat. A fost cel care a dezvăluit pentru noi toți povestea lui Oscar Schindler.” Cine este Poldek Pfefferberg și care a fost rațiunea implicării sale în mediatizarea faptelor lui Oscar Schindler?

Înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, mai precis în 1939, Pfefferberg lucra ca profesor de liceu în Cracovia. Mobilizat în armata poloneză cu ocazia războiului, el ajunge prizonier al armatei germane. Prin intermediul mamei sale îl cunoaște pe Schindler și ajunge, astfel, să lucreze în fabrica acestuia, fiind, după terminarea războiului, unul dintre evreii salvați de furia nazistă. Profund recunoscător salvatorului său, pe care l-a considerat un „Noe modern”, s-a angajat să răspândească în toată lumea povestea uimitoare a eroului său.

În 1948, împreună cu soția sa (salvată și ea de același Schindler), emigrează în Statele Unite unde deschide un magazin de marochinărie în cartierul Beverly Hills din Los Angeles. Prin intermediul acestei afaceri, intră în legătură cu multe personaje din istoria cinematografică a vremii. Fiecare

ocazie ce i se oferă este folosită pentru a relata povestea lui Schindler. Reușește, astfel, să aranjeze câteva interviuri cu Schindler în cadrul unor televiziuni americane.

În 1960, la șase ani de la moartea lui Schindler, îl cunoaște pe renumitul scriitor australian Thomas Keneally, în timp ce îi vindea câteva articole din piele. Nu pierde ocazia și îi împărtășește istoria. Îi intermediază întâlnirea cu mai mult de cincizeci de evrei salvați de Schindler, răspândiți în întreaga lume.

Astfel, în 1982, apare cartea *Arca lui Schindler*, publicată de Thomas Keneally. În ciuda acestei realizări, Pfefferberg nu consideră că și-ar fi împlinit misiunea. Își dorea transpunerea operei literare într-un film. Astfel, îl abordează pe Steven Spielberg și activează în calitate de consilier al acestuia aproape zece ani, până când apare filmul „Lista lui Schindler”.

În 2001, Pfefferberg moare cu simțământul misiunii îndeplinite. Înainte de aceasta, declara: „Numai atunci când Fundația se va transforma în realitate, voi spune că mi-am împlinit obligațiile. Deoarece, atunci când nu voi mai fi, atunci când evreii salvați de Schindler nu vor mai fi pe această lume, Fundația va continua să dăinuie... Schindler mi-a redat viața, iar eu am încercat să-i ofer nemurirea.”

Faptele lui Oscar Schindler vor dăinui în istorie datorită dedicării, curajului și eforturilor lui Poldek Pfefferberg, așa cum viața lui a supraviețuit războiului datorită lui Schindler.

Ce istorie! Cât de emoționantă și impresionantă este! Ea ne duce cu gândul la inegalabila manifestare a dragostei lui Dumnezeu pentru lumea noastră. O istorie infinit mai impresionantă și mai cuprinzătoare. Fiul lui Dumnezeu, mișcat de o iubire pe care doar Dumnezeu o are, „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filip. 2,7), deși noi nu am manifestat un respect sfânt față de El și am ales să nesocotim Cuvântul Său.

A trăit printre noi „disprețuit și părsăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut

că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit” (Isaia 53,3). El a venit pentru ca, prin viața și jertfa Sa pe cruce, să ne ofere o nouă șansă la veșnicie.

Cine ar putea pricepe profunzimile acestei iubiri care „întrece orice cunoștință” (Ef. 3,19)? De-a lungul veacurilor nesfârșite, minți nemuritoare, căutând să înțeleagă taina acestei iubiri de nepătruns, se vor uimi și-L vor adora pe Mântuitorul lumii.

În contrast cu lista lui Schindler, pe lista mântuiților Domnului Isus este loc pentru o lume întreagă – „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Numită sugestiv „cartea vieții” (Apoc. 13,8), lista cuprinde însă numele fiecărui om căruia, „prin pocăința de păcatele lui, credință în Hristos și supunerea față de Legea desăvârșită a lui Dumnezeu, i se atribuie neprihănirea lui Hristos; aceasta devine neprihănirea lui, iar numele său este înregistrat în cartea vieții Mielului. El devine un copil al lui Dumnezeu, un membru al familiei regale.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 3, p. 372)

Cine sunt și cum arată, mai precis, aceștia? Sunt nobilii lui Dumnezeu care suferă în tăcere pentru Numele lui Hristos (Idem, *Mărturii cu privire la comportamentul sexual, adulter și divorț*, p. 48). Ei sunt aceia care dovedesc respect pentru tot ce este bun și curat (*Lucrarea misionară medicală*, p. 145). Ei sunt tinerii care și-au modelat viața după modelul Domnului Hristos și nu după moda lumii (*Îndrumarea copilului*, p. 148). Sunt copilașii care dăruiesc pentru Mântuitorul lor (*Hristos, Lumina lumii*, p. 565). Sunt mamele care poartă povestile familiei și-și călăuzesc cu duioșie copiii la Răscumpărătorul lor (*Divina vindecare*, p. 347). Sunt veghetorii de pe zidurile Sionului care, plini de tăgăduire de sine și sacrificiu, se roagă pentru mântuirea lor și a altora (*Mărturii*, vol. 1, p. 406). Sunt adevărații închinători ai lui Dumnezeu din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă. Ei „vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 7,14).

Intrucât prezența numelui nostru pe lista Domnului Isus are implicații veșnice, implicații care depășesc cu mult viața aceasta, este imperios necesar „ca

să se facă eforturi serioase și hotărâte pentru a-l înfrânge pe groaznicul vrăjmaș. Avem nevoie de întreaga armătură a neprihănirii. Timpul se scurge și ne apropiem cu repeziciune de încheierea timpului nostru de probă. Vor rămâne numele noastre scrise în cartea vieții Mielului sau vom fi găsiți printre cei necredincioși? Suntem noi din numărul acelora care se vor strânge în jurul marelui tron alb, cântând imnul celor mântuiți? În mulțimea aceea nu va fi nimeni rece sau formal. Fiecare suflet este plin de zel, fiecare inimă, plină de recunoștință pentru iubirea minunată a lui Dumnezeu și pentru harul coplesitor care ne-a făcut în stare, ca popor la Său, să biruim în lupta împotriva păcatului.” (*Mărturii*, vol. 5, p. 385)

De asemenea, în timp ce ne luptăm lupta cea bună a credinței, ca numele noastre să rămână scrise în marea carte a vieții, este privilegiul fiecărui creștin să facă din mărturisirea Domnului Hristos înaintea oamenilor principala misiune a vieții lui. El ne-a redat viața, dându-Și viața Sa. Povestea acestei iubiri trebuie spusă oricui, oriunde, pe orice cale posibilă. Astfel, activitățile fiecărei zile vor deveni oportunități prin care și în care vor fi descoperite tainele iubirii răscum-părătoare a lui Dumnezeu.

Dacă Poldek Pfefferberg a făcut din Schindler, un om supus păcatului, eroul său, despre care a vorbit oricui, până la moarte, cu atât mai mult cei care au fost făcuți părtași unei mântuiri atât de mari vor trăi pentru Mântuitorul lor.

„Dumnezeu dorește ca noi să apreciem marea Plan de Mântuire, să ne dăm seama de marea nostru privilegiu de a fi copii ai lui Dumnezeu și, astfel, să umblăm înaintea Lui în ascultare și plini de mulțumire. El dorește ca noi să-I slujim zilnic cu o viață nouă și cu bucurie. El tânjește să vadă mulțumirea umplând inimile noastre, pentru faptul că numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului și că putem să aruncăm grijile noastre asupra Lui, El care are grijă de noi toți. El ne îndeamnă să ne bucurăm, pentru că noi suntem moștenirea Domnului, pentru că neprihănirea Domnului Hristos este haina albă a sfinților Săi, pentru că avem binecuvântata nădejde a revenirii pe curând a Mântuitorului nostru.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 300)

Reflecții

dr. în teologie **GABRIEL GOLEA**

În scrierile lui Iosif Flavius

Pentru istoricul contemporan cu Hristos (37/38 – începutul sec. II), așa cum reiese din scrierile sale (*Războaiele iudaice* II.ix.146), 10 reprezintă o unitate de bază (pentru efectivele militare, de exemplu).

La Qumran

Majoritatea exegeților sunt de acord în a identifica gruparea sectară de lângă Marea Moartă cu esenienii. Câteva exemple din aceste scrieri:

- ♦ „În orice loc unde vor fi zece persoane din Consiliul Comunității să nu lipsească dintre ei un bărbat care să fie preot” (Regula Comunității 5,3.4).
- ♦ „Și va fi în conformitate cu acest rit la masă când ei vor fi reuniți, cel puțin zece” (Regula anexă a Comunității 2,22).
- ♦ „...grupuri de zece oameni cel puțin” (Scrierea de Damasc 13,1; Regulamentul Războiului 4,1-4; Ruloul Templului 57,4.5).

În scrierile Noului Testament

- * Fapte 1,3; 2,1.2 – Duhul Sfânt coboară peste apostoli la 10 zile după înălțarea lui Iisus.
- * Luca 17,11 – cei 10 leproși vindecați de Iisus.
- * Luca 19,13 – cei 10 poli încredințați celor 10 servitori (pilda polilor).
- * Apoc. 13,1 – cele 10 coarne ale fiarei cu cele 10 diademe (cununi) pe coarne.
- * Rom. 8,38 – cele 10 „puteri” fără succes împotriva iubirii lui Dumnezeu.
- * 1 Cor. 6,10 – cele 10 vicii care exclud din Împărăția lui Dumnezeu.

În practica iudaică (actuală chiar), anumite ritualuri iudaice nu pot fi îndeplinite dacă nu sunt prezente 10 persoane:

In literatura biblică, precum și în cea postbiblică (rabinică), cifrele au fost folosite în afara valorii lor numerice, adică pentru a transmite semnificații, sensuri și idei. Uneori, această practică a luat dimensiuni cu totul exagerate, ducând la interpretări izvorâte mai degrabă dintr-o imaginație prolifică, prin asocierea ideilor, decât printr-o interpretare corectă a textelor.

Încă de la începuturi, cifrele s-au prezentat totuși ca purtătoare de mesaj. Dincolo de o cifră, cei din vechime citeau simboluri, sensuri. Interpretarea acestora era unanim acceptată. Iată câteva exemple:

- ♦ **1 – unitate** (Deut. 6,4; Fapte 4,24; Apoc. 6,10; Isaia 42,8 etc.)
- ♦ **2 – în context juridic**: doi martori etc. (Deut. 17,6; 19,15; Mat. 18,16; 2 Cor. 13,1; 1 Tim. 5,19; Evrei 10,28 etc.)
- ♦ **3 – intensitatea unei acțiuni** (Eccl. 4,12; Mat. 26,34.75; Ioan 21,15-17 etc.), a nenorocirii (Apoc. 8,13), a sfințeniei divine (Isaia 6,3; Apoc. 4,8 etc.) etc.
- ♦ **4 – universalitatea (sau simetria) și forma pătratului** (implicit umanul, umanitatea) (Apoc. 7,1; Daniel 8,8; Isaia 11,12; Ier. 49,36; Zaharia 2,6; Mat. 24,31 etc.)
- ♦ **6 – 666** (Apoc. 13,18), imperfecțiunea (2 Sam. 21,20) sau multipli de 6
- ♦ **7 – plenitudinea spirituală, desăvârșire** (Lev. 4,6; Evrei 9,24.26 etc.)

♦ **12 – o națiune constituită de către Dumnezeu, completă și echilibrată; universalitate** (Gen. 35,22; 49,28; Mat. 10,2-4; Apoc. 21,14) sau multipli de 12 – 24 de preoți pentru slujirea la templu (1 Cron. 24,1-18); 24 de bătrâni îmbrăcați în alb, cu coroane pe cap, așezați în jurul tronului (Apoc. 4,4); cei 144.000 de mântuiți (Apoc. 7,4-8; 20,6) etc.

Dar 10, ce reprezintă numărul 10?

În Biblia ebraică sunt câteva episoade care conțin numărul 10:

- * Gen. 18,22-33 – mijlocirea lui Avraam pentru salvarea Sodomei. „Negocierea” lui nu coboară mai jos de numărul 10. Este „limita” sub care nu se mai poate coborî. Sub acest număr, Avraam nu îndrăznește să meargă.
- * Exod 7-11 – plăgile din Egipt trimise de Dumnezeu prin intermediarul Său, Moise.
- * Exod 20,1-17 – Poruncile. Cele 10 formulări acoperă întregul „câmp” etic al comportamentului uman.
- * Rut – contractul făcut la poarta cetății. Numărul de participanți, de bătrâni este 10. Boaz apelează la 10 martori pentru a se căsători cu Rut (Rut 4,2).
- * Isa 38,1-8 – Dumnezeu face să dea înapoi umbra pe ecranul solar al lui Ahaz cu 10 trepte, ca semn că-l va vindeca pe Ezechia de boala sa mortală.
- * Ps. 83,7-9 – cele 10 popoare a căror ostilitate față de Israel a fost constantă.

asupra numărului

♦ **Citirea Torei.** Un grup de bărbați credincioși nu poate citi Tora dacă nu sunt prezente 10 persoane.

♦ **Plânsul la mormânt.** Spre deosebire de practica obișnuită în creștinism, unde o femeie sau două pot merge la mormânt „să-și plângă morții”, în iudaism este nevoie de 10 persoane pentru a plânge la mormântul cuiva!

Să fie întâmplător faptul că Poruncile (Legea morală) sunt exprimate în 10 formulări? Sau faptul că se cere ca din bunurile noastre să dăm o zecime?

În ansamblul lor, cele 10 exprimări – fără a fi exclusive ca atare – acoperă, prin suprapunerea lor, întregul „câmp” etic, moral, al trăirii umane, așa cum este ea intenționată de Creator.

Privind în urmă, în istorie, ne dăm seama că aceste formulări sunt specifice unui context precis, cel al sclaviei (de unde și forma în „nu” a lor, mai puțin pentru a cincea poruncă...).

În Decalog nu este nimic specificat cu privire la interdicția de a se droga, de a fuma, de exemplu, deși toți suntem convinși că Legea morală nu îngăduie această practică. Sau: în cele Zece Porunci nu scrie *expressis verbis* că este interzis să spargi o bancă, însă, implicit, oricine va fi de acord că acest act este condamnat de către Codul moral al celor Zece Porunci, deși, repet, formularea exactă nu figurează în acest Cod.

Dar chiar în timpurile Exodului s-ar mai fi putut găsi și alte „formulări”, căci, dacă „Decalogul” ar fi fost conceput ca un Cod cu 12 articole, de exemplu, sau chiar cu mai multe, nu s-ar fi putut spune că ar fi fost astfel diminuată valoarea lui! Ulterior, au fost făcute chiar diferite eforturi de „extindere” a acestui Cod.

Iată de exemplu: Fariseii vor ajunge la 613 rânduieli: 248 pozitive (numărul presupus al membrilor și organelor corpului uman) + 365 negative (adică, diferitele tipuri de conexiuni – precum mușchi, tendoane, ligamente – sau numărul de zile ale anului). Oricum, dacă avem în vedere faptul că totalitatea „problematicii” morale nu este epuizată prin 10 formulări, ne dăm seama că 10 reflectă un minim sub care nu se poate coborî! Legea lui Dumnezeu, pentru om, capătă această formă. Or, chiar prin această formă a ei, este transmisă ideea că Dătătorul Legii cere un MINIM față de care omul este responsabil! De fapt, pentru cel care va începe să asculte, vor apărea noi și noi aspecte, nuanțe, subtilități ale ascultării pe care Legea, în aspectul ei inițial, cu simple formulări juridice, nu le prevedea deloc.

10 – minimul necesar

Vom înțelege că 10 este limita sub care nu se poate coborî, este minimul necesar, este condiția de bază cerută de Dumnezeu. Această exigență nu poate fi redusă. Mai jos nu se mai poate merge!

Dar mai mult? Da, se poate face mai mult (vezi Predica de pe Munte, care atrage atenția asupra faptului că și privirea oprită asupra unei femei poate fi o călcare a poruncii a șaptea! – deci o „lărgire” a câmpului de aplicabilitate). Se poate, deci, o explorare a ascultării față de Lege. La nivelul superior. Nu însă și mai jos, reduționist!

De asemenea, vom înțelege, totodată, de ce Dumnezeu a cerut pentru Sine o a zecea parte din bunurile noastre: este minimul necesar pe care ni-l cere! Cine vrea să dea mai mult este liber să o facă. Se poate!

Se povestește despre un laic care mărturisea că ajunsese, în relația lui cu Dumnezeu, să trăiască din zecime! Întrebat cum se face acest lucru, pentru că el nu era pastor, el a completat: „Da, pentru că eu dau nouă părți, iar eu trăiesc din cea de a zecea parte!”. 10 este deci minimul necesar, cerut de Dumnezeu, este contribuția sub care omul nu poate coborî. Ce simplă este ascultarea când știm că ceea ce ni se cere este minimul!

Ori tocmai acest aspect „minimal” al exigenței Legii l-au înțeles evreii încă din cele mai vechi timpuri, acordând aceste conotații simbolice cifrei 10.

Dacă înțelegem că ceea ce Dumnezeu ne cere nu este decât MINIMUL, ascultarea noastră va căpăta cu totul alte semnificații. Legiuitorul are grijă de supușii Împărăției, cerându-le să facă un minim necesar. Bunătatea Creatorului pentru ființele create se exprimă și sub forma în care le este impusă ascultarea.

De asemenea, dincolo de orizontul acestei limite (sub care nu se poate coborî), se află o perspectivă pe care numai ascultarea din iubire o poate identifica, o ascultare cu toate subtilitățile, nuanțele și valorile pe care această Lege le prevedea în formulările ei inițiale chiar. Venirea Mântuitorului va adăuga noi dimensiuni ascultării față de Lege („... în sulul cărții este scris despre Mine” – Ps. 40,8), iar predicarea și lucrarea Sa vor da un contur precis, clar acestei ascultări.

Ruga mea este: „Fă-mă, Doamne, capabil să înțeleg cerințele Legii Tale și să iubesc ascultarea, știind că ceea ce-mi ceri Tu nu este mult... Este minimul!”

Măsuța cu nisip (III)

TEMPLUL CERESC BIPARTIT

lector univ. drd. FLORIN G. LĂIU

Continuând studiul despre sanctuarele cerești văzute de Ellen White în viziune, vom aplica aceeași metodă comparativă pe care am aplicat-o viziunilor apocaliptice ale lui Ioan și altor viziuni:

In februarie 1845, Ellen Harmon¹ a avut o viziune care ilustra experiența millerită, culminând cu momentul octombrie 1844. Centrul acestei viziuni era tronul Tatălui și al Fiului (un singur tron) învăluit în strălucire. În fața tronului erau trei feluri de închinători:

1. adventiștii milleriți;
2. bisericile din care aceștia proveneau;
3. lumea seculară.

Dar ea i-a văzut împărțiți în două clase: unii care se închinau, profund preocupați, iar alții care stăteau în picioare nepăsători. Mesajul millerit („strigătul de la miezul nopții”) este reprezentat în viziune printr-o lumină care a venit de la Dumnezeu și pe care puțini au primit-o.

În această viziune, Ellen Harmon L-a văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tronul Său și intrând (ca în imaginea din Daniel 7) într-un car de foc, dincolo de perdea, și așezându-Se în Sfânta Sfințelor. Iisus împreună cu mulți dintre închinători s-au ridicat, de asemenea, El i-a condus la o oarecare distanță până la perdea, în timp ce ei Îl urmăreau cu pri-

virea, iar lumea prezentă în spațiul din Sfânta era lăsată în întuneric. Înainte de a intra la Tatăl, în Sfânta Sfințelor, Iisus le-a poruncit celor ce-L urmau: „Așteptați aici; Mă duc la Tatăl Meu să primesc Împărăția [cf. Luca 19,12; Daniel 7,14]; păstrați-vă veșmintele nepătate, iar Eu, după puțină vreme, Mă voi întoarce de la nuntă [Luca 12,36] și vă voi primi.”

Intrarea lui Iisus în Sfânta Sfințelor este descrisă într-un limbaj asemănător celui din Daniel 7,9.13. Acolo, Ellen White L-a văzut pe Iisus ca Mare-Preot, având la poalele odăjdiilor clopoței și rodii. De acolo, în Numele Tatălui, Iisus le trimitea celor care se ridicaseră cu El Duhul Sfânt. Erau și unii care nu se ridicaseră cu Iisus și continuau să se închine acolo, fără să țină seama că El plecase în alt loc – reprezentându-i pe acei frați adventiști („de ziua întâi”, milleriți) care deja începuseră să respingă mesajul lucrării speciale a lui Iisus după 1844. Aceștia așteptau, de asemenea, Duhul, dar Satana, care era așezat înaintea lor, lângă tronul rămas acum liber, încerca să joace rolul lui Dumnezeu:

în timp ce aceștia se rugau, el le-a dat spiritul lui nesfânt, cu „multă lumină și putere”, dar fără roadele Spiritului Sfânt (dragostea, bucuria, pacea).

Scopul didactic al viziunii este ușor de înțeles în contextul istoric. În ce măsură însă viziunea aceasta descria realități fizice în cer? În primul rând, este evident că oamenii, fie închinători, fie nepăsători, nu sunt prezenți în mod fizic în Templul ceresc. Cu atât mai puțin Satana ar avea acces acolo. Ideea unui tron al lui Dumnezeu în Sfânta nu corespunde deloc cu tipul. Tronul este prezent aici doar cu scop didactic. În Daniel 7, Ezechia 1 etc., tronul și carul divin sunt același obiect, pe când în viziunea aceasta ele sunt deosebite, pentru a face impresionantă lucrarea înșelătoare a lui Satana printre milleriți după 1844. În această viziune, doar Iisus trece dincolo de perdea, însă în alt loc, Ellen White i-a văzut și pe credincioși urmându-L în Sfânta Sfințelor (EV 247.254, orig.). Dar cum ar putea intra în Sfânta cei nepăsători? Iată că în ilustrații, în parabole și în viziuni se trec toate barierele imposibilului, în scop didactic. Ca și în altă viziune a lui Ellen White despre Sanctuar, Iisus are aici un veșmânt cu clopoței și rodii la poale, pentru a sugera oficiul Lui de Mare-Preot. Dar amănuntul nu corespunde cu hainele albe, simple, pe care le

îmbrăca arhiereul când intra în Locul Preasfânt. Întrebarea foarte serioasă este: Dacă toate aceste elemente au sens când înțelegem rolul didactic al viziunii, dar devin contradictorii și absurde când le luăm în mod literal, așa cum au fost văzute, de ce ținem la ideea că Sanctuarul ceresc are două încăperi fizice?

În *Experiențe și viziuni*,² Ellen White descrie o nouă viziune primită și publicată în 1847. Următoarele detalii sunt semnificative pentru cercetarea noastră:

- Ellen White a văzut un înger care, zburând repede, a răpit-o de pe pământ și a dus-o în cetatea cerească.

- În cetate a văzut un templu care avea la intrare o ușă, înainte de prima perdea.

- Ea descrie Sanctuarul ca fiind exact ca Tabernaculul lui Moise, cu două încăperi, folosind expresiile „prima perdea” și „a doua perdea” (după modelul din Evrei 9,2).

- În Sfânta a văzut un altar pentru tămâiere, un sfeșnic cu șapte candelă și masa pentru pâinile prezentate.

- În Sfânta Sfintelor a văzut un chivot ferecat în aur, străjuit de doi heruvimi (îngeri de aur), cu aripile întinse și cu fețele privind spre chivot.

- Între heruvimi, pe capacul chivotului ceresc, a văzut o *cădelniță de aur*.

- Deasupra chivotului a văzut o strălucire extraordinară, în formă de tron divin.

- Lângă chivot L-a văzut pe Iisus transmițându-I Tatălui rugăciunile credincioșilor, *împreună cu fumul de tămâie din acea cădelniță*.

- În chivot a văzut vasul de aur cu mană, toiagul înmugurit al lui Aaron și tablele de piatră, după descrierea din Evrei 9.

- Tablele Decalogului au fost văzute suprapuse, ca o carte închisă, dar L-a văzut pe Iisus deschizându-le și arătând cele Zece Porunci scrise cu degetul lui Dumnezeu.

- A văzut poruncile Decalogului, patru pe o tablă și șase pe cealaltă.

- Le-a văzut pe primele patru strălucind mai mult decât celelalte, iar pe a patra încercuită cu un nimb de lumină, strălucind mai mult decât toate.

- Ellen White a putut citi poruncile, ceea ce înseamnă că le văzuse scrise în limba engleză, așa cum în altă viziune a citit holiness pe diadema cerească a lui Enoh.

Încheind descrierea cu o moralizare spirituală despre valoarea și importanța Sabatului, atât în cadrul legământului, cât și în contextul ultimului test escatologic, subliniind inconsistența interpretărilor duminicaliste, viziunea indică astfel sensul ei didactic. Rostul ei nu era de a ne informa despre cum este exact Sanctuarul și mobilierul lui, ci avea același rol ca viziunea din Apocalipsa 11,19, care îi condusesse pe frații J. Bates și H. Edson la certitudinea actualității Sabatului, chiar înainte ca soții White să adopte Sabatul biblic.

În același timp, detaliile foarte terestre ale Sanctuarului ceresc au fost arătate pentru a încuraja studiul tipologiei Sanctuarului, dar în niciun caz pentru a ne crampona de imaginea unui Sanctuar ceresc după chipul celui pământesc, care ar fi doar o umbră a umbrei – oricât de glorioasă.

Va urma

¹ To the Little Remnant Scattered Abroad, April 6, 1846; The Day-Star, March 14, 1846.

² *Early Writings*, 1882: 32-34.

Speranța

care îți îmbogățește viața!

O CĂLĂTORIE LA CAPĂTUL PĂMÂNTULUI (I)

HANNA BOTA

În lunile octombrie și noiembrie, Hanna Bota a întreprins o călătorie în insulele Pacificului de Sud, în Arhipelagul Vanuatu. Itinerarul a cuprins insulele Efate, Moso, Tanna și Espiritu Santo. Având un dublu scop, de cercetare și de misiune, Hanna Bota a studiat comportamentul, ritualurile, credințele și obiceiurile unor triburi considerate ca fiind printre cele mai primitive de pe planetă, un studiu de antropologie culturală pentru o lucrare de doctorat, pe când acțiunea misionară a culminat cu lucrarea de ajutorare materială, educațională și spirituală, în special pe insula Espiritu Santo, la triburile kiai.

Dragostea izgonește frica

Călătoresc deja de peste 45 de ore, am schimbat avioane, aeroporturi și țări într-un vertij de oboseală și încă nu am ajuns la destinație.

Sunt pregătită pentru călătoria aceasta de ani de zile. În noaptea de Anul Nou, trecând pragul spre 2009, am hotărât că voi merge în Vanuatu. Se terminase serviciul de închinare la adunare, luasem fâgăduința pe bucățița de hârtie imprimată cu o imagine roșie pe spate. Psalmul îmi transmitea promisiunea că Domnul îmi va întări pașii pe cărare, când I se par bune drumurile, da, trebuia să-L las pe El să aleagă pentru mine, iar în acel moment mi-a spus simplu: mergi în Vanuatu.

Dacă nu am avut și momente de dubiu, momente de nesiguranță? Ba da! Tocmai acele momente scurte, în care îmi dădeam seama de nebunia pasului, mă întăreau în convingerea că sunt normală și că este exact ceea ce trebuie să fac, că nu trebuie să-mi fac griji... Am avut zeci de ore de rugăciune pentru a mă pune în mâna Lui, rugă în doi, El și cu mine.

Știam că trebuie să mi se facă și frică, dar, de fiecare dată când frica venea, trebuia să iau fiara în brațe, s-o privesc în ochi și să-i descos toate acuzele, ca să i le demolez. În dragoste nu există frică... Dacă iubeam, atunci puteam să accept orice direcție a vieții îmi punea El în față, iar eu, zi după zi, învățam să iubesc în dependență totală. Apoi frica pleca. Nu că nu s-ar mai fi întors, chiar acum știu că se va mai întoarce, deși azi-noapte ne-am luptat cu disperare și lacrimi... Panica venise pe neașteptate, după ce avionul uriaș al Companiei Qantas, cu un cangur roșu desenat pe coadă, se ridicase falnic în noaptea Singaporelui; ... după doar câteva minute voi umple de lacrimi perna din avion... M-am simțit foarte singură în jocul acesta cu țări necunoscute și insule adăpostind primitivi nemaivăzuți, m-am simțit singură și foarte speriată!

Era întuneric, cei peste cinci sute de pasageri dormitau sau căutau s-o facă, fiind oricum foarte civilizați în manifestare, aproape robotizați, de-aceia m-am simțit singură. Erau mulți și nu era nimeni. Nu era nimeni cu mine, niciun om care să simtă ca mine, căutam în minte pe cineva care ție ce vreau și de ce vreau, dar nu era de găsit.

Trebuia să simt forța singurătății! A simțit-o și Domnul, face parte din ecuație, mă încurajam singură. Fiecare cu vibrațiile lui! Îmi spun și hotărâsc validitatea drumului: da, așa este, Domnul m-a ales pe mine, așa că am rămas doar noi doi. Dar eu plângeam speriată în noapte, departe de pământul meu, departe de orice pământ, zburând peste ocean la cei 12 km altitudine și frigul de peste minus 60° C, arătat pe monitoare. Bestia fricii nu voia să plece și a trebuit să îi disec din nou acuzele: sunt singură, și ce dacă sunt singură? Știam din timp că voi călători singură; ceea ce nu știam la începutul pregătirilor era că și pe insule voi fi tot singură, nici măcar nu bănuiam că ar putea fi probleme cu prelungirea vizei celor doi misionari și vor fi evacuați forțat cu doar zece zile înainte de sosirea mea, aproape cu cătușe, sub amenințări. Proiectul făcut împreună a căzut și a trebuit făcut altul, în mare grabă, pentru a nu pierde drumul, și nu mă refer la pierderea materiale ale biletelor cumpărate deja, ci mă refer la pierderea trăirii așteptate, la misiunea pentru care mă pregătiseră zecile de minute de rugă.

Nu am dat înapoi niciun pas, chiar dacă am aflat că voi rămâne total singură printre băștinași, că inclusiv ghidul va fi unul dintre băștinași, nu am dat înapoi, mă încurajam cu refacerea itinerarului, care, iată, prin plecarea celor doi, s-a îmbogățit cu alte sate de primitivi care urmau să fie explorate. Atunci m-am trezit liniștită în tot zbuciumul, chiar ușoară în mijlocul poverii care se desprindea. În timp ce povesteam în gând cu Domnul, prezența Lui m-a copleșit cu o pace adâncă – era acolo, în avion, se așezase lângă mine, mă învăluia, zâmbeam în gol, mă luase de mână. Din momentul acela, nu am mai fost singură nicio clipă, privind înapoi, pot observa grija Lui până la amănunte de genul unei puni luate în plus, unei forfecuțe foarte necesare, unui bolnav așteptându-ne cu credință în rugăciunile mele, unei predici rostite pentru o nevoie anume, fără să fi știut în prealabil de ea.

Un bun venit cutremurat

Vanuatu e la capătul lumii, doar câțiva metri și îți atarnă picioarele în gol, așa ar spune mitologia antică, dar iată că, pământul fiind rotund, pot să văd doar faptul că cei de aici ne consideră pe noi trăitori la capăt de lume, iar pentru ei, aici, e tocmai centrul Pământului; astfel observ, ori de câte ori călătoresc, că propria existență a individului îl îndreptățește să se considere ca trăind în centrul lumii. Am mai observat un lucru: oriunde te-ai duce, când mergi însoțit de Domnul, El ți-a luat-o înainte și ți-a pregătit drumul. Nu am făcut niciun pas care să nu fi fost cântărit, ajustat, netezit înainte, ca să-l pot trece, ca să nu depășescă nicicum capacitatea mea de iubire, de înțelegere, de efort, de credință.

Am sosit seara în Vanuatu, într-un mod cutremurat, deoarece în aeroportul din Sydney, tocmai când s-a deschis poarta E 37 pentru îmbarcare, televizoarele au întrerupt programul și au arătat știrile în direct cu veștile despre cutremurul din Vanuatu, un cutremur estimat la 7,8 grade pe scara Richter, cu mare probabilitate de tsunami. Majoritatea călătorilor erau australieni pregătiți pentru vacanță. S-au grupat speriați în jurul televizoarelor, îmbarcarea s-a amânat. Capitala Port Vila, unde urma să aterizăm, nu era în mare pericol, epicentrul a fost depistat ca fiind în nordul arhipelagului, alte insule au fost mai

puternic atinse – Santo, Pentecost, mai puțin Tanna și Efate.

Până la urmă nu a fost tsunami, dar toate zările au scris despre cutremur. S-au prăbușit câteva clădiri, dar, pentru că se construiește mai mult din lemn decât din cărămizi, clădirile au fost mai puțin afectate chiar în insulele unde s-a simțit puternic zdruncinătura pământului. Cutremurele sunt obișnuite în zonă, tot arhipelagul este unul vulcanic, e pericol doar în orașele mai mari, unde sunt și clădiri din cărămizi și piatră, dar o parte a populației vanuateze locuiește în case din lemn, fără etaj, vorbesc de cei care au posibilitatea, pe când majoritatea își duce existența în colibe de bambus, fără niciun pericol în caz de cutremur; de aceea, populația intră în panică doar când e vorba de posibilitatea unui tsunami. Așa a fost ieri dimineață. S-a dat alarma, oamenii au anunțat cu rapiditate până în zonele cele mai îndepărtate ale plajelor, au fugit cu toții spre dealuri, magazinele s-au închis, în oraș minibusurile purtau oamenii pe coama dealului, au stat în așteptare o vreme, apoi au văzut că pot să-și continue activitățile fără vreun pericol și au coborât de pe deal.

Am ajuns cu aproape două ore întârziere. Pe parcurs, aveam să aflui că nu există timp fix în Vanuatu, nici măcar la decolarea, darămite la aterizarea avioanelor. Nu e vorba de dezorganizare, e ceva dincolo de asta, pare că e imposibilitatea unui popor de a trăi în cadrul limitelor temporale, ei, care au cea mai mare populației trăitoare în sate mici, ascunse printre păduri tropicale și plaje albe, pe insule minuscule pierdute în ocean, trăiesc fără să numere trecerea, nu-și cunosc propria zi de naștere, nu-și cunosc vârsta, ce importanță are că un anume avion trebuie să pornească, iar ei trebuie să fie la timp la aeroport, fie că sunt angajați, fie că sunt pasageri. Mai târziu, într-o călătorie făcută între insule, zbor care are loc în avioane mici, ca niște microbuze lunguiete cu aripi, s-a întârziat mai mult pentru că la numărătoare nu ieșea numărul de pasageri. A fost așteptat clientul lipsă, care nu mai apărea, s-a tot așteptat, apoi s-a făcut iar numărătorea care le dădea de furcă angajaților companiei Air Vanuatu, dar, dacă numărăi atent, ieșea la fix. Până la urmă s-a pornit, trecuseră vreo două ore, eram toți acolo, greșiseră ei numărătorea...

De vorbă cu președinții

În ultima lună a anului, Conferințele au votat strategia lucrării pentru anul 2010. I-am rugat pe președinții Conferințelor să ne răspundă la câteva întrebări legate de strategia adoptată și de pregătirile pentru împlinirea proiectelor misionare.

1. Câte orașe aveți pe raza Conferinței dumneavoastră și în câte nu există prezență adventistă?

2. S-a stabilit strategia pentru noul an de misiune, ce proiecte concrete aveți pentru zonele albe?

3. Pastorii sunt pregătiți pentru a se angaja total în aplicarea strategiei stabilite?

4. Care credeți că sunt punctele slabe în pregătirea generală? Ce trebuie să faceți ca să le aduceți în ordine?

5. Care va fi rolul copiilor și tinerilor în această luptă pentru cer?

6. Ce mijloace de stimulare, motivare și susținere veți folosi pentru a-i antrena și a-i angaja pe pastori și pe membrii bisericii în împlinirea strategiei?

7. Aveți un mesaj?

PREȘEDINTELE CONFERINȚEI OLTENIA, DANIEL DELCEA

1. Pe raza Conferinței sunt 50 de localități urbane. Avem biserici sau grupe în 35 de localități urbane, în 3 dintre acestea avem membri, iar în alte 5 se lucrează în prezent.

2. Ne-am propus consolidarea bisericilor și grupelor mici, plantarea a 15 bisericilor și intrarea în alte 30 de localități. Pentru ca acest plan să fie realizabil, trebuie ca fiecare district pastoral să fie implicat în cel puțin un proiect de misiune în zone albe.

4. Este greu de evaluat dacă pastorii sunt pregătiți sau nu pentru o implicare totală. Cred însă că avem un corp pastoral consacrat, având un potențial mare de lucru, multe daruri și entuziasm tineresc. Se observă o creștere în experiență și dedicare după fiecare an de misiune. Sper ca, printr-o consacrare deplină, să se ajungă la o implicare totală și Dumnezeu să poată folosi total ființa lor.

5. Cred că încă nu știm să ne unim eforturile pe ținte concrete și

trebuie să definim mai bine strategia pentru consolidare în urma evanghelizărilor.

6. Înainte de toate, printr-o viață curată, tinerii pot fi cea mai bună carte de vizită pentru biserică și pentru Dumnezeu, ca o dovadă că educația adventistă are rezultate bune. Ca rol specific în misiune, așteptăm ca tinerii noștri să se implice în mod special în lucrarea pentru copii și tineri și în proiecte specifice, cum ar fi T 25, TinSerV, Un an pentru Hristos. Este nevoie de darurile și entuziasmul lor în orice proiect misionar al bisericii.

7. Cred că cea mai mare responsabilitate este să-i ajutăm pe oameni să rămână conectați la *Putere*, pentru a primi motivație și chemare direct de la Dumnezeu. În acest sens, vom organiza întâlniri publice cu un caracter zonal sau districtual pentru reînvierea spiritului de rugăciune și consolidarea doctrinelor specifice bisericii noastre.

Și mesajul

„Mare este secerișul!” (Matei 9,37)
În ultimii ani s-au inventat „mașini” de semănat *Cuvântul* – Speranța TV, Radio Vocea Spetaței, Interceer, Sola Scriptura... – ceea ce face ca acum, în timpul sfârșitului, secerișul să fie cu adevărat mare. Cuvântul lui Dumnezeu ajunge în locuri unde nu te-ai fi gândit, iar nevoia de secerători este mult mai mare, „dar puțini sunt lucrătorii”. Poate unii speră să se inventeze „mașini” sau tehnici și pentru secerat, dar este imposibil. Nimic nu poate înlocui lucrarea personală, de la om la om. Nevoia de secerători este mai mare ca oricând, de aceea, îi rog pe membrii Conferinței Oltenia să se roage și să facă planuri pentru misiune, prin credință în Domnul Isus Hristos.

PREȘEDINTELE CONFERINȚEI MOLDOVA, PAUL PAULIUC

1. Pe raza Conferinței sunt 55 de orașe, dintre care 2 sunt fără prezență adventistă.

2. Iată proiectele noastre pentru zonele albe:

- Identificarea posibilităților și atragerea unui cât mai mare număr de credincioși în susținerea de proiecte sociale, conform „metodei lui Hristos”.
- Programarea și realizarea proiectelor TinServ.
- Continuarea în ce privește plan-tarea de biserici.
- Implicării cât mai multor membri în misiune.
- Evanghelizări susținute de pastori și laici în fiecare an.
- Stabilirea unei ținte anuale de botez.

3. La cantonament, pastorii din Conferința noastră au fost motivați, s-au înălțat și rugăciuni pentru implementarea strategiei. Acum urmează partea mai grea: cuvintele auzite să fie traduse în practică. Dacă puterea divină va fi combinată cu efortul uman, în mod cert ne vom bucura și de rezultate.

4. Dacă ne vom cerceta fiecare personal, e posibil să recunoaștem destule minusuri în această pregătire generală, însă, după opinia mea, cel mai „puternic” punct slab, adică cea mai mare deficiență a noastră, e lipsa plinătății Duhului Sfânt. Ce trebuie făcut? Să schimbăm prioritățile. În locul dorinței de „a avea” să tânjim după „a fi” niște buni creștini care se roagă și studiază zilnic.

5. Tinerii ar trebui să-și ocupe locurile în prima linie de pe „front”,

alături de adulți și, de ce nu, și copiii să vina alături de ei și de noi, ca pe timpul valdenzilor.

6. Motivare prin întruniri zonale și dialog personal, susținere prin rugăciuni de mijlocire, iar stimulare prin dotarea tehnică și materială necesară.

Mesajul:

M-aș bucura mult ca mottoul enunțat de președintele Uniunii la cantonament: „Roagă-te și lucrează!”, să devină o realitate pentru pastorii și laicii din Conferința Moldova... și nu numai.

PREȘEDINTELE CONFERINȚEI BANAT, MIHAI MAUR

1. Pe teritoriul Conferinței se găsesc 51 de orașe, 9 dintre acestea fiind fără prezență adventistă.

2. În cadrul strategiei „Roagă-te și lucrează!”, o atenție deosebită s-a acordat misiunii, în general, și pătrunderii în „zonele albe”, în special. Prin proiecte sociale coordonate de ADRA, medicale, gen Expo Sănătate, Caravana Sănătății, TinSerV, de colportaj și răspândire de literatură și, nu în ultimul rând, prin evanghelizări țintim spre plantarea de noi grupe și biserici în Valea Jiului, în nord-estul județului Arad, în sud-estul Bihorului, în sud-vestul Timișului și în tînsul Carașului. Și, cum în Banat funcționează Biroul de Misiune Externă, s-au făcut deja planurile pentru lucrarea din Serbia și Kalahari.

3. Înțelegând pe deplin urgența timpului pe care-l trăim, întreg corpul

pastoral e pregătit pentru a aplica parametrii strategiei votate.

4. De regulă, slăbiciunea care adesea duce la realizări modeste este necunoașterea și neînțelegerea pe deplin a planurilor de acțiune a Bisericii la „firul ierbii”. Urgența în acest moment constă în prezentarea acestei strategii în fiecare comunitate și motivarea fiecărui membru pentru angajare deplină în lucrare.

5. Copiii și tinerii noștri sunt biserica de azi. Istoria adventă aduce destule dovezi pentru biruințele Domnului prin tineri. Prin urmare, nu am putut concepe o strategie de misiune care să-i omită pe tineri. De altfel, cele mai multe proiecte se vor desfășura cu sprijinul parțial sau total al tinerilor. Acțiunile sociale, medicale, educaționale, ca de altfel toate evanghelizările, vor fi purtate pe umeri de tineretul bisericii. Prin

curăția lor sufletească, prin curaj și determinare, tinerii Banatului vor fi nu doar pe front, ci în linia întâi.

6. Vom folosi fiecare întâlnire pastorală, fiecare vizită a Conferinței în comunități, fiecare întâlnire a slujbașilor, fiecare număr al reviste locale, *InfoBanat*, pentru motivare în vederea atingerii țintei.

Un mesaj

Sub impresia devisei „Roagă-te și lucrează!” ne ridicăm ochii spre cer cu dorința fierbinte după o părtășie și comuniune totală cu Domnul nostru. Și, în virtutea acestei consacrări speciale, ne exprimăm speranța că și Biserica Banatului se va ridica la înălțimea misiunii așteptate de Mântuitorul.

FUNCȚIONALITATEA ÎN ARHITECTURA SPAȚIULUI SACRU ADVENT

arh. GHEORGHE PETRESCU

Ce este arhitectura?

Arhitectura este o **știință**, o **tehnică** și o **artă**. Este cea mai simplă definiție posibilă pentru cei care vor, într-adevăr, să înțeleagă. Arhitectura este știința de a compune funcțional un spațiu ce trebuie construit și repus în practică în opera arhitectului. Arhitectura este tehnica de a executa cu diverse materiale de construcții, în timp și spațiu, opera de arhitectură elaborată de arhitect, a folosi metodologia electronică la edificarea compunerii suprafețelor spațiale a operei de arhitectură în coordonare și concordanță cu noii parametrii socio-funcționali și lista continuă.

Isus a fost răstignit după cele trei axe tridimensionale, **înălțimea**, explorată prin verticalitatea răstignirii, ce reprezintă meridianele globului pământesc, **lățimea**, explorată prin orizontalitatea întinderii brațelor lui Hristos pe lemnul crucii, ce reprezintă paralelele globului pământesc, și **adâncimea**, explorată prin grosimea corpului omenesc și al lui Isus răstignit pe crucea de lemn, reprezintă gabaritul secționat planimetric al globului pământesc. X,Y,Z reprezintă matematico-geometric spațialitatea celor trei axe ale creației divine. În aceste trei axe ale creației a lovit Satana, dar a fost biruit. Dacă trecem la Apocalipsa lui Ioan, se văd din nou cele trei axe, numai că de data aceasta ele sunt survolate de îngerii cu misiune specială, întregind definitiv întreita solie îngerească. X este lățimea reprezentată prin paralele globului pământesc, suntem noi, cei

vii. Y este înălțimea reprezentată prin meridianele globului pământesc, suntem tot noi, cei vii. Și Z este adâncimea globului pământesc, sunt morții planetei, care vor învia, unii pentru viață veșnică, alții pentru moarte veșnică. În finalul introducerii, vreau să precizez că **întreita solie îngerească** reprezintă **cheia de boltă** a *spațiului sacru advent*.

Ce este funcționalitatea?

Spațiul sacru advent are o funcționalitate aparte în cadrul programului conceptualo-religios de arhitectură. Avem o istorie aparte, aceea a poporului Israel din vechime. Acest popor avea o locuință deosebită, cortul antic, bine pus ergonomico-spațial. Tot Israel avea Legea divină așezată cu grijă în Sfânta Sfințelor, prin cele două table de piatră. Tabernaculul vechiului Israel reprezintă pentru noi, cei de azi, acel spațiu sacru al umbrei jertfei lui Hristos de pe Golgota, iar ruperea perdelei Templului din Ierusalim, cu ocazia morții lui Isus, a pecetluit pentru totdeauna încetarea jertfei ceremoniale din sistemul jertfelor. Așa s-a creat *spațiul advent* când a înviat Isus, Biruitorul neamurilor. Odată cu unirea Sfintei cu Sfânta Sfințelor spațiul s-a lărgit și a apărut, dintr-odată, o nouă lumină spațială în vechiul Templu din Ierusalim.

Revenind în zilele noastre, casa de locuit a reprezentat prima formă de adunare a creștinilor din secolul trecut. Creșterea numărului membrilor casei de adunare a dus automat la schimbarea și

renovarea vechiului spațiu de locuit. Așa a apărut pe plaiurile noastre *spațiu sacru advent*. El era simplu, fără ornamente, neîncăpător și aproape nebăgat în seamă de nimeni. Spargerea zidului dintre două camere pentru mărirea adunării este aceeași imagine spațială din Templul din Ierusalim, când s-a rupt perdeaua de sus până jos, însă la alte dimensiuni. Apoi a început, încet, încet, apariția primelor Case de rugăciune adventiste, cu arhitectura și nonarhitectura lor, realizate prin sacrificii care nu se pot descrie în câteva cuvinte. Acesta a fost primul început în materie de spațialitate a *spațiului sacru advent*. Funcționalitatea, în asemenea condiții, practic nu a existat. Puține Case de rugăciune au răspuns la parametrii socio-funcționali de ieri și de azi. Necunoașterea fenomenului artistic și împotrivirea la noul care a schimbat în bine unele lucruri au dus, în final, la multe contradicții și păreri care nu au nimic comun cu *spațiul sacru advent*.

Acest spațiu este definit de o concepție religioasă stabilă, reprezentată prin acel Decalog și apoi prin întreita solie îngerească, ce stabilește clar cele trei coordonate ale credinței noastre, și anume: Dumnezeu Creatorul, adevărata închinare, distrugerea Babilonului religios. Spațiul definit de plafon, pereți și pardoseala trebuie să respecte norme de conduită tehnică, circulație pe orizontală și verticală, vizibilitate, acustică, căldură, apă, canalizare, grupuri sanitare pe sexe, spații pentru studii, pentru copii pe diverse grupe de vârstă, spații

pentru tineret, administrație etc. Parcarea trebuie bine împărțită, peisagistica interioară și exterioară și, ca să nu mai spun prea mult, să existe o bună colaborare cu arhitectul ce creează designul.

Spațiul sacru advent a suferit modificări după anul 2000

Invazia media schimbă, într-un fel sau altul, funcționalitatea unui *spațiu sacru advent*. De ce? Deoarece acest spațiu devine mult mai complex și atunci apar mutații în compoziția arhitecturală a acestui *spațiu sacru advent*.

Ecranul sau ecranele de proiecție reprezintă noul limbaj vizual într-un *spațiu sacru advent*. Pare o dezordine vizuală care nu corespunde unei vizibilități corecte. Amplasarea ecranului haotic și fără o prezență activă pentru toți spectatorii din acest spațiu sacru atrage confuzie, dezordine, mișcare inutilă a camerei mobile sau fixe. Fără doar și poate, ecranul trebuie să se afle pe axa de simetrie a acestui spațiu sacru, care reprezintă focalul vizual al amvonului. Amvonul se mută vizual pe ecran acum. La o biserică veche se sparge acoperișul în zona axului central, se mărește zidul din față prin înălțime, iar apoi se montează un ecran translucid, gen cinema, la dimensiunile camerei de proiecție. Vorbitorul de la amvon trebuie să nu intre cu poziția lui în imaginea de pe ecran.

Ecranul trebuie să aibă minimum 5 m înălțime și 7 m lățime. Amplasarea camerelor de luat vederi trebuie să fie în așa fel încât să nu distragă atenția spectatorului. Altfel, spațiul sacru advent nu mai există și dispare aceea liniște vizuală de care avem nevoie. În raza de girajie a camerei trebuie să existe o dimensiune unghiulară suficientă pentru manevrarea camerei. Este necesar ca fiecare cameră să aibă postamentul ei individual.

Media nu trebuie să strice ceremonialul sacru al serviciului divin. Media este obligată să se așeze în biserică fără perturbații vizuale. Dacă există o posibilitate de afișare pe două ecrane, acestea pot fi mai mici, 3 m x 5 m.

O altă problemă este orga de lumini. Ea trebuie ancorată în așa fel încât să permită urmărirea ecranului pe care se transmite programul. Se poate obtura lumina naturală prin sisteme simple de înlocuire sau vopsire a geamurilor, în vederea creșterii calității imaginii transmisei. În acest caz se obține un spațiu media sacru, mai aproape de adevăr. Textura cromatică a interiorului va trebui să fie de culoare închisă, poroasă și uniformă, pentru a crește gradul de vizibilitate de pe ecranul principal. Dezordinea și gafele ce se fac la montarea microfoanelor distrug mesajul sau cântecul sacru al Evangheliei. În unele condiții se impune și afișarea partiturii muzicale care se cântă cu toată comunitatea. În numărul următor vom aborda un concept advent actual. Un spațiu ce se vrea a fi perfect.

„Să-Mi faci un Locaș sfânt și Eu voi locui în el” în veci de veci. Amin!

Pentru o înțelegere vizuală mai bună, vă prezint câteva

dintre realizările mele de arhitectură pe plaiurile mioritice. Le puteți viziona pe website: www.gheorghe-petrescu.net.

Familia creștină românească

Interviu cu pastorul Romulus Chelbegean realizat de Virgiliu Peicu.

Nu v-am văzut cam de mult prin țară, pastore! Mă bucur că putem să stăm un pic de vorbă. Primul aspect care cred că i-ar interesa pe cititorii noștri este actualizarea informației despre dumneavoastră personal. Așadar, unde locuiți și cu ce vă ocupați?

Încântat de reîntâlnire! Ca mulți alții, sunt și eu un român internaționalizat, ca să zic așa. În ultimii doisprezece ani, am locuit în Loma Linda, California. În primii câțiva ani, am păstorit comunitatea română locală. Împreună cu soția mea, Abigail, am aniversat de curând cei douăzeci și opt de ani de căsătorie. Cei trei tineri româno-americani dăruitori familiei noastre – Matei, 21 de ani, Lois, 18 ani, și Alice, 17 ani – sunt atât studenți ai Universității Loma Linda, cât și membri ai Bisericii Universității.

După câte îmi amintesc, intenția cu care ați plecat în Statele Unite, în 1997, a fost continuarea studiilor. În ce măsură vi s-a împlinit acest vis?

Într-o măsură mult mai mare decât am visat vreodată. Din 1985, de când am absolvit Seminarul Teologic la București, am „colecționat” trei mastere (în filologie, religie și consiliere

familială) și sunt pe cale de a termina un doctorat (Ph. D.) în terapia familiei.

Terapia familiei? Să înțeleg că familia contemporană are nevoie de vindecare mai mult ca altădată?

Absolut. Nu numai din cauza „înmulțirii fărădelegii” și a „răcirii dragostei celor mai mulți”, ci și din cauza condițiilor socio-culturale, cu totul diferite.

Interesant. Cum vedeți dumneavoastră familia creștină românească a zilelor noastre?

Însăși definiția familiei s-a schimbat fundamental. Probabil că noi avem încă imaginea idilică a formulei: soț, soție și doi până la cinci copii. Pe de o parte, cei care au petrecut ceva timp singuri departe de casă, pot vorbi, la general, despre o anume biserică locală sau despre o anume comunitate etnică aflată pe pământ străin, care le-a slujit drept „familie” până la întoarcerea la vatră. Sentimentul este real.

că în mileniul globalizării

Pe de altă parte, conceptul de familie include atât văduva rurală, de tipul Fefelega, a cărei inimă e legată de creaturile din ogradă și de satul natal, cât și tradiționala combinație de trei sau patru generații – bunici, părinți și nepoți, cu familiile lor – locuind în aceeași curte și respectând o ierarhie ancestrală sau familiile mixte, rezultate prin recăsătorire, în care copiii lui, copiii ei și copiii lor își duc viața, mai mult sau mai puțin pașnic, sub același acoperiș.

Unde includeți ideea de creștinism?

Principiile creștine cu privire la viața de familie – egalitate în Hristos, echitate socială, monogamie, fidelitate conjugală, iubire necondiționată, respect reciproc între soți, protejarea celui slab (copilul, bătrânul, bolnavul), creșterea holistică, acordarea celei de-a doua șanse etc. – rămân etern valabile și contribuie, într-un mod esențial, la calitatea relațiilor din cămin, dar implementarea lor se face diferit, în funcție de timp și cultura locului.

Ce vreți să spuneți?

Putem ilustra cu „familiile-model” din lumea biblică. Definiția lui Dumnezeu cu privire la căsătorie apare în Geneza 2,24. Ideea e că tânărul se va maturiza până la punctul independenței holistice, apoi se va detașa de familia părintească și aceste două procese îl vor face capabil să-și clădească propriul cămin. Deși idealul lui Dumnezeu e descris cât se poate de clar, datorită concepțiilor, obiceiurilor și tradițiilor din locul și timpul respectiv, întâlnim tot felul de „îngăduințe” divine: căsătorii „aranjate”, poligamia, favorizarea întâiului născut, subjugarea sau invizibilitatea femeii, celibatul, divorțul etc. Familia a fost proiectată să funcționeze în Paradis. Ceea ce avem noi acum, aici, oriunde te-ai uita, în biserică sau în lume, sunt doar diverse forme de eșec ale încercării de a iubi și a fi iubit la modul perfect.

Înțeleg. Și ce se poate face?

Vestea bună e că Dumnezeu înțelege cât e de greu să trăiești pe Pământ ca și cum ai fi în cer. Mai rămâne ca și noi să ne înțelegem unii pe/cu alții și să ne susținem pe cale.

Credeți că ați putea să colaborați la revista noastră cu o rubrică despre viața familiei creștine?

M-ar onora. Mulțumesc pentru invitație. Când începem?

Pot s-o iau ca pe o promisiune? Poate n-ați observat, dar am și început deja. Vă păstrez pagina aceasta. Așteptăm cu nerăbdare continuarea discuției. Pe data viitoare.

Păcatul ignoranței

Interviu cu prof. univ. dr. R. Clifford Jones, prodecan în cadrul Seminarului Universității Andrews

Cum am putea defini cunoașterea astăzi?

Atunci când vorbim despre cunoaștere, trebuie să facem distincție între inteligență, cunoaștere și înțelepciune. Pot părea sinonime, dar nu sunt. Inteligența este un dat cu care te naști, abilitatea de a calcula lucruri, de a înțelege lucruri cu care nu te-ai întâlnit niciodată. Cunoștința se ocupă de informații, de calitatea acestora, indiferent pe ce cale vin, inclusiv prin experiență. Poți avea totuși cunoștințe fără să fii o persoană foarte dotată intelectual.

Ce este înțelepciunea?

La celălalt capăt al spectrului este înțelepciunea. Ea reprezintă capacitatea de a lua decizii corecte. Mulți oameni care strălucesc din punct de vedere intelectual sau care au o mulțime de cunoștințe nu sunt, din păcate, și înțelepți, pentru că deciziile pe care le iau îi ruinează.

Asistăm totuși la o creștere a cunoașterii față de generațiile trecute?

Cred că față de generațiile trecute, astăzi trăim un salt al cunoașterii. Avem o mulțime de cunoștințe, din domenii foarte vaste, totuși asta nu înseamnă că suntem mai inteligenți sau mai înțelepți. Dimpotrivă, este uimitor cum ei puteau face multe dintre lucrurile pe care le facem noi, fără tehnica noastră complicată. Nici deciziile pe care le luăm nu sunt mai bune. Observați creșterea alarmantă a consumului de țigări sau

de droguri, asta intră în conflict cu înțelepciunea și cunoașterea, e curată sinucidere bazată pe ignoranță.

Cum arată, în acest context, o persoană ignorantă?

Cred că o persoană ignorantă este cea care crede că știe tot și nu mai simte nevoia să învețe ceva. Tocmai de aceea, cel mai înalt nivel de ignoranță este atunci când simți că nu mai ai nimic de învățat. Cred că adevărata cunoaștere începe abia după ce ai învățat tot ce puteai învăța. Învățarea este, fără îndoială, un proces continuu, iar ziua în care ai ajuns să nu mai înveți nimic este ziua în care ai început să mori.

Unii susțin că acumularea de cunoștințe favorizează ignoranța în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, ce ne puteți spune?

Din păcate, uneori, cunoașterea duce la mândrie, dându-i omului impresia că se poate descurca și fără Dumnezeu. Este uimitor că Dumnezeu, care este sursa oricărei cunoașteri, inteligența absolută și înțelepciunea desăvârșită, găsește plăcere să confrunte omul tocmai în lucrurile simple.

Când cineva Îl dă pe Dumnezeu la o parte, considerând că știe tot, în realitate se afundă în întuneric. Accentul pe inteligența personală, pe realizarea personală, pe binele personal, pe mine, chiar și în ce privește viața de credință, este, de fapt, esența păcatului, a însingurării. Este un sistem în care tot ce Îi dăm

lui Dumnezeu să facă este să închidă ușa pe dinafară.

Și atunci care să fie soluția pentru generația noastră?

Noi avem o sete profundă în noi. Educația, bogăția, renumele, distracțiile sunt doar simple analgezice. Ele dau dependență, maschează durerea și cer de fiecare dată altceva mai „tare”. Chiar dacă poate suna banal sau învechit, nu există altă soluție decât Isus Hristos. Sunt convins că nu e ușor pentru generația de azi să accepte ceea ce spun. Dar, credeți-mă, până la urmă tot la El ajungem.

Vom irosi efort și viață fără să știm că Viața adevărată e dincolo de ușa închisă din noi, ușa pe care doar noi o putem deschide. Isus Hristos este singura lumină ce ne poate scoate din întunericul ignoranței. Tânjim după apreciere, după afecțiune, după acceptare și nimic în afară de Isus nu ne poate astâmpăra setea. Dar va trebui să ne convingem personal de asta.

Cum poate fi ajutat cineva să iasă din această criză a ignoranței?

Ignoranța este iluzia educației, arta de a părea ceea ce nu ești. Ori a ajuta pe cineva în această situație înseamnă să îl conduci la momentul în care să recunoască locul în care se află. Ceea ce nu e ușor pentru nimeni. Fiecare va continua cu o consecvență demnă de o cauză mai bună să poarte masca satisfacției și a împlinirii. Uneori ne e teamă să recunoaștem chiar și față de noi înșine că avem nevoie de altceva din afara noastră. Dar altă cale nu există. Asta e misiunea noastră ca individ și ca biserică.

Mai putem vorbi în postmodernism de adevăr? Ce este pentru omul de astăzi adevărul?

Aici e un paradox. Sunt creștin și cred ce a spus Isus că adevărul nu este un concept, ci o persoană. Filosofic vorbind, adevărul este al persoanei, în primul rând, nu al cunoașterii, pentru că Isus a spus: „Eu sunt Adevărul.” Așa că mult mai important decât conținutul cunoașterii este omul: tu și cu mine, în ce fel eu și tu suntem adevărul. Eu trebuie să fiu adevărul. Cum? Fiind consecvent Vieții, lui Isus, care este Adevărul.

Domnule profesor, în această vară ați predat un curs de predicare studen-

ților de la programul de Master în Religie, oferit de Universitatea Andrews la Cernica. Ce ne puteți spune despre ignoranța din biserică?

Ignoranța în biserică începe cu ignoranța în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu. Eu îi învăț pe viitorii pastori să predice Cuvântul. Nu este suficient să alegi un text și să brodezi pe marginea lui; trebuie ca predicile să fie descoperite în text, nu inventate din el. Predicile trebuie să despacheteze ceea ce deja există în text, pus acolo de Dumnezeu. Le spun mereu studenților: „Dacă nu vorbește Dumnezeu, înseamnă că nu predici.” Cred că ne vom vindeca de ignoranța din biserică atunci când vom începe să redescoperim Scriptura, cel puțin cu aceeași pasiune ca William Miller și Ellen White.

De ce este atât de importantă cunoașterea „Cuvântului”?

Despre credincioșii din Berea se spune că aveau o atitudine specială. Nu se mulțumeau cu ce auzeau la predică, ci mergeau acasă și studiau pentru ei, căutând să verifice și să aprofundeze.

Apostolul Pavel îl avertiza pe Timotei că va veni vremea când oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă și vor prefera să asculte învățători care le spun

lucruri plăcute pentru urechile lor. Își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor îndrepta spre mituri.

Felul cum îi învățăm pe oameni astăzi influențează destinul lor veșnic. Dacă cei însărcinați cu învățarea în biserică sunt pregătiți la timp și ne la timp să predice Cuvântul, ca să corecteze, să mustre și să îndemne cu blândețe mare și instruire atentă, atunci viitorul bisericii poate să sune bine.

Cum vedeți viitorul din această perspectivă?

Pentru că accept ce spune Biblia, cred că această tensiune va continua. Dezvoltarea cunoașterii face ca oamenii să simtă tot mai mult nevoia după „particula lui Dumnezeu”. Omul crede că dezvoltarea cunoașterii va aduce cu ea împlinirea, dar, în realitate, hăul din noi se mărește. Cu cât știi mai multe, cu atât îți dai seama cât ești de ignorant și descoperi că ai nevoie disperată de „degetul lui Dumnezeu”. Iar această tensiune este rezolvată doar atunci când descoperim că în Dumnezeu este singurul loc unde găsim lumină, viață și dragoste.

Interviu realizat de pastorii Beniamin Chircan și Adrian Neagu

Ca delfinul

Un delfin poate să găsească diferite obiecte aflate în apă, chiar și în condiții de vizibilitate extrem de reduse. Acest lucru este posibil datorită faptului că în creierul lui se află un sistem de ecolocație. Este adevărat că procesul de căutare este mai elaborat în această situație. Drumul până la obiectul respectiv nu este drept, ci mai degrabă oscilatoriu, o tatonare, până când reușește să repereze tot mai precis poziția obiectului în apă. Un grafic al acestei căutări ar arăta, în mod evident, că, în ciuda oscilațiilor, sensul general este către acel obiect.

Cred că această căutare reprezintă destul de bine procesul educațional care se desfășoară și în școlile și liceele adventiste. Idealul pe care-l țintim este clar lămurit înaintea noastră – „refacerea în om a chipului Creatorului său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinirea dezvoltării trupului, minții și sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui – iată, care avea să fie lucrarea de răscumpărare. Acesta este obiectul educației, marele obiectiv al vieții.” (Ellen White, *Educație*, p. 6, 7)

Realizăm esența muncii noastre asidue atunci când, prin exemplul nostru precum și prin informația pe care

o transmitem la biologie, istorie sau matematică, îl ajutăm pe elev să vadă întregul, să-L înțeleagă mai bine pe Dumnezeu, în măreția și dragostea Lui și să dorească să se apropie de El pentru a învăța să gândească ca El.

Ne bucurăm de elevul care acumulează într-un an cât alții în doi ani, dar mai ales de cel care, deși părea atât de nepromițător, începe să se deschidă asemenea mugurelui sub razele calde ale soarelui de primăvară. Și mai ales învățăm să avem multă răbdare, amintindu-ne de câte ori Dumnezeu ne-a acordat încă o șansă chiar și atunci când noi nu ne-o mai acordam. Educația este un foc care nu se stinge nicio dată, dacă l-ai aprins cum trebuie.

Dr. Sorin Moroșan, manager al Liceului Teoretic „Muntele de Foc” – Câmpenița

AMiCUS

Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari... (Psalmi 60,12)

Ce reprezintă pentru studenți Asociația AMiCUS?

Asociația AMiCUS este deschisă pentru orice student care dorește să ni se alăture pentru a ne îndeplini misiunea. Pentru noii studenți, AMiCUS poate fi o nouă familie în sânul căreia pot găsi un mediu plăcut în care să crească spiritual, folosindu-și talanții în slujba altora. Îmi aduc aminte de cuvintele: „Fiecare raza de lumină pe care o revărsăm asupra altora se întoarce asupra noastră. Fiecare cuvânt bun și plin de amabilitate adresat celor întristați, fiecare faptă pe care o facem ca să le ușurăm poverile celor apăsăți și fiecare dar pe care-l facem celor în nevoie, dacă motivele care le generează sunt sfinte, vor avea ca rezultat binecuvântări pentru dătător.” (Ellen White, *Patriarhi și profeți*)

AMiCUS nu este doar o asociație care desfășoară activități de voluntariat educative sociale, culturale, caritabile, ci, mai mult decât orice, AMiCUS se dorește a fi fereastra prin care lumea să-L vadă pe Dumnezeu și să primească lumina curată a Cerului.

Prin ce este deosebită această asociație de celelalte asociații studențești?

Pe termen lung, ne propunem să facem mereu ceea ce ne spune El. În declarația noastră de misiune, spunem că „ne propunem să stabilim relații de prietenie în mediile studențești și să oferim oportunități în dezvoltarea personală, având la bază principii de viață sănătoase pentru trup, minte și suflet. Dorim ca, împreună, să venim în întâmpinarea nevoilor comunității prin acțiuni de voluntariat și să Îl descoperim pe Dumnezeu pentru o viață cu sens.”

Am înțeles că ați avut o zi specială pentru AMiCUS?

Ziua AMiCUS este încununată cu un program special în care studenții mai vechi împreună cu bisericele locale le spun un bun venit bobocilor, asigurându-i de tot sprijinul și căldura sufletească de care au nevoie la acest început. După aceasta, fiecare filială își planifică proiectele în funcție de specificul cen-

trului universitar și de resursele pe care le au. Binecuvântare, părtășie, prietenie, rugăciune, misiune, binefacere, studiu, meditație, sprijin, închinare, devoțiune, consacrare sunt doar câteva dintre cuvintele ce caracterizează activitățile din interiorul familiei AMiCUS. Un student care nu stă deoparte are multe de câștigat!

Cum credeți că puteți ajuta la împlinirea misiunii de a-L face cunoscut pe Isus?

Această misiune constituie principalul nostru obiectiv. Mă bucur când văd că biserica reușește, prin diferite instituții, să extindă această misiune. Astfel găsim instituții prin care ajungem la cei mai în vârstă, la bolnavi, la oamenii mai mult sau mai puțin educați, la copii etc., însă între toate aceste categorii, identificăm una mai greu abordabilă – tinerii studenți. De aceea, am ales să ne axăm asupra extinderii acestei misiuni în centrele universitare. De fapt, așa ne și numim: AMiCUS – Adventist Ministry to College and University Students (Misiunea adventistă pentru studenții din colegii și universități). Se pare că studenții sunt mult mai deschiși față de prietenii lor de vârstă apropiată, de aceea consider benefică o lucrare făcută de către studenți pentru studenți. Totuși, chiar dacă atenția ne e concentrată asupra studenților de lângă noi, încercăm să nu lăsăm celelalte categorii complet descoperite, ci organizăm diverse proiecte în care, prin tinerețea noastră, Domnul ne ajută să depășim adeseori barierele impuse de oameni.

Este minunat să îți împlinești misiunea de a-L face cunoscut pe Isus prietenilor și colegilor tăi cu speranța că îți vor fi alături pentru veșnicie.

Care sunt locațiile unde vă pot găsi studenții care vă caută?

În fiecare centru universitar în care avem o filială AMiCUS și, în general, putem fi găsiți la biserica locală. Dar cea mai simplă metodă e să viziteze site-ul asociației – www.amicusromania.ro – unde vor găsi date de contact și adrese pentru fiecare filială, pentru că sunt

orașe cu mai multe biserici precum și filiale care au capelă proprie.

Ce criterii trebuie să îndeplinească cel ce vrea să devină membru AMiCUS?

Oricine dorește să se implice în conceperea, organizarea sau desfășurarea proiectelor asociației, asumându-și scopurile și obiectivele asociației, poate să devină membru al Asociației AMiCUS. Însă, deoarece este o asociație studențească, pot fi membri cu drepturi depline doar studenții (inclusiv cei de la studiile masterale).

Cine este capelanul vostru?

Pentru fiecare filială, conducerea bisericii a rânduit un capelan care să fie consilierul, prietenul și sfătuitorul studenților. Pe plan național, cel care coordonează activitatea asociației este fr. Daniel Chirileanu, directorul Departamentului Tineret din cadrul Uniunii.

Ce mesaj aveți pentru studenții adventiști?

Dacă ești student, e nevoie de tine în această lucrare! Am constatat că cea mai bună metodă de a ajuta pe cineva să-L descopere pe Dumnezeu este o relație personală cu acea persoană. Niciun proiect AMiCUS, cât ar fi el de bun, nu poate să facă ce poți face tu pentru prietenii tăi, dar proiectele te pot ajuta în demersul tău de a-ți aduce prietenul mai aproape de Dumnezeu.

În România studiază sute de mii de studenți. Este nevoie și de tine pentru a-i ajuta să Îl cunoască pe Dumnezeu! Vino cu noi! Nu sta deoparte! Indiferent dacă ești sau nu student, te poți ruga pentru această lucrare, iar dacă ai un sfat, o idee sau orice alt sprijin pentru îmbunătățirea activității Asociației AMiCUS, contactează-ne! (www.amicusromania.ro)

Cu cine am stat de vorbă?

Numele meu este Marcel Brândzanic și sunt președintele național al Asociației AMiCUS. Sunt masterand în psihologie la Cluj-Napoca.

Visele și visurile¹ lui Nebucadnețar

ANAMARIA MAIER

Articolul de față își propune să realizeze o prezentare sumară a controversatului Tratat de la Lisabona, a schimbărilor aduse de acesta și a semnificației lui pentru noi, adventiștii de ziua a șaptea.

Dacă auzim expresia „visul lui Nebucadnețar”, majoritatea ne vom gândi la „statuia uriașă” (Daniel 2) sau la „copacul cel mare” (Daniel 4), însă acestea nu erau și visurile lui. Ca majoritatea împăraților, Nabucodonosor, cum îl cunoaștem din manualele de istorie, dorea putere – puterea de a supune popoarele (Daniel 3), puterea derivată din cucerirea teritoriilor și a bogățiilor acestora, puterea de a obține nemurirea. Nabucodonosor dorea să cucerească lumea, iar acesta a fost lucrul pe care l-au dorit și alți mari conducători, cum ar fi Alexandru, Cezar, Napoleon, Otto cel Mare, Soliman Magnificul și lista poate continua.

În cazul lui Nabucodonosor, somnul a fost mai exact decât starea de veghe, pentru că „Cel ce descoperă tainele [i-a] făcut cunoscut ce se va întâmpla” (Daniel 2,29 u.p.). Prin „statuia uriașă”, el a văzut viitorul imperiului său și al lumii. Lui i-a fost descoperită și ziua de 1 decembrie 2009.

Această zi reprezintă data la care a intrat în vigoare Tratatul de la Lisabona², noua constituție a Uniunii Europene, act semnat de șefii statelor membre la 13 decembrie 2007. În urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Uniunea Europeană are personalitate juridică unică și o putere mai mare, devenind un partener mai vizibil pentru alte țări și pentru organizațiile internaționale.

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene menționează faptul că aceasta respectă statutul bisericilor, asociațiilor și comunităților religioase, iar Articolul 17 menționează faptul că Uniunea recunoaște identitatea și contribuția specifică a acestora și „va menține un dialog deschis, transparent și constant” cu ele. Această prevedere îi oferă și Bisericii Adventiste, și organizațiilor umanitare ale acesteia posibilitatea de a înainta propuneri Uniunii Europene și instituțiilor acesteia. În prezent, printre organisme internaționale cu care colaborează ADRA se numără Organizația Națiunilor Unite și Organizația Mondială a Sănătății, iar, prin această prevedere, ADRA are posibilitatea de a face propuneri și de a influența politicile adoptate de Uniunea Europeană.

O altă prevedere care prezintă interes pentru membrii Bisericii Adventiste este posibilitatea cetățenilor Uniunii Europene de a înainta propuneri legislative dacă au susținerea unui milion de cetățeni dintr-un număr reprezentativ de state membre, Biserica Adventistă numărând aproximativ 400.000 de membri. Aceasta reprezintă o a doua cale prin care biserica poate înainta inițiative Uniunii Europene.

Tratatul de la Lisabona, în sine, nu aduce prejudicii Bisericii Adventiste sau membrilor acesteia, întrucât el garantează libertățile și principiile înscrise în *Carta drepturilor fundamentale*, după cum existența Imperiului Roman, în sine, nu aducea prejudicii primilor creștini. Acesta poate oferi oportunități pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să le folosească.

Pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos, întărirea Uniunii Europene reprezintă o împlinire a profeției transmise de Dumnezeu prin Nabucodonosor. Deși intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona înseamnă împlinirea profeției, dar aceasta nu reprezintă și finalitatea ei. Pe măsură ce ne apropiem de finalitatea profeției „ar trebui să fim recunoscători pentru libertatea pe care o avem acum și să facem tot ce putem pentru ca oamenii să ne vadă ca pe niște creștini autentici, care îi iubesc și doresc să îi ajute”, ne sfătuiește pastorul John Graz, directorul Departamentului pentru Relații oficiale și Libertate religioasă al Conferinței Generale.

„În calitate de așteptători ai Domnului Isus Hristos”, încheie pastorul Graz, „nu ar trebui să ne temem pentru viitor, pentru că Dumnezeu este Stăpânul viitorului și al istoriei, iar a fi de partea lui Dumnezeu înseamnă a fi de partea viitorului, a unui viitor luminos”.

Ellen White păstrează același ton optimist în mesajul transmis creștinilor autentici care trăiesc în timpul sfârșitului și sunt martorii împlinirii profețiilor: „Când semnele ce au fost profetizate încep să se împlinească, cei ce așteaptă și veghează sunt gata să privească în sus, să-și ridice capetele și să se bucure, pentru că mântuirea lor se apropie.”³

¹ Vise (imagini în somn)/visuri (aspirații) – *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, ediția a II-a, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan - Alexandru Rosetti” al Academiei Române.

² Site-ul Uniunii Europene este <http://europa.eu>

³ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 7.

Câte ceva despre vitamine

SIDONIA DINU

Alimentația este un drept de bază”, a afirmat secretarul general al Națiunilor Unite, Ban Ki-moon. „Criza alimentară din prezent trebuie să ne pună în alertă”, susține reprezentantul ONU. Numărul în creștere al persoanelor care suferă de malnutriție este intolerabil, și numărul celor care mor din cauza foamei ne îngrijorează din ce în ce mai mult. Nu știu câte posibilități avem pentru a eradica acest fenomen, dar, cu siguranță, noi, cei care beneficiem de hrană din belșug pe mese, avem posibilitatea de a ne hrăni și a ne alege alimentele astfel încât corpurile noastre să fie sănătoase și să avem capacitatea fizică și dispoziția necesară de a veni în ajutorul celor care au nevoie de noi. Mă gândesc: Oare care este diferența dintre acei oameni care mor din cauza lipsei de hrană și cei care au suficiente bucate, dar nu știu cum să se hrănească corect?

Ca oameni ai secolului XXI, ne mândrim că suntem una dintre generațiile cel mai bine hrănite din întreaga istorie. Pentru acest privilegiu însă, plătim un preț mult prea ridicat, sub forma atâtor boli inutile, a invalidității și a morții premature. Unde greșim? Consumând prea mult zahăr, prea multă sare, prea multă grăsime și *prea puține vitamine*.

Nepăsarea ucigașă a actualei generații „fast” față de acest subiect ne determină să repetăm vechiul semnal de alarmă în ce privește rolul vitaminelor în sănătatea noastră.

De aceea, să vorbim puțin despre vitamine, pentru că o dietă bazată pe cantități crescute de vegetale și fructe, cu un aport bogat de vitamine, promovează sănătatea și longevitatea, putând reduce riscul mortalității.

Generalități

- **Termenul de „vitamină”** a fost folosit pentru prima dată în anul 1912. Cuvântul provine din limba latină, înseamnă „viață” și face referire la faptul că acești compuși sunt indispensabili pentru creșterea, dezvoltarea și buna funcționare a organismului.

- **Necesarul zilnic** de vitamine poate părea foarte mic, dar în absența lui apar **carențe vitaminice** cu efecte devastatoare.

- Dar nici **excesul de vitamine** nu este bun. Din păcate, mulți încearcă să devină mai sănătoși prin administrarea de doze suplimentare de vitamine, despre care nu știu că pot fi periculoase.

- **Sursa** cea mai bună pentru obținerea vitaminelor sunt alimentele naturale, pentru că ele conțin vitamine în cantitățile necesare organismului. Atenție însă la pregătirea alimentelor, pentru că unele vitaminele sunt distruse de temperaturile ridicate la care sunt expuse în timpul preparării alimentelor.

- Un anumit număr de vitamine, cum sunt vitaminele A, D, E și K, sunt **liposolubile** (solubile numai în grăsimi), ceea ce înseamnă că nu pot fi eliminate din organism atunci când sunt în exces, ci sunt depozitate la nivelul țesutului adipos (grăsimea din corp).

- În cantități excesive, vitaminele liposolubile pot determina **efecte adverse**, cum ar fi dureri de cap, uscarea pielii, pierdere a părului.

- Alte vitamine, cum sunt cele din complexul B și vitamina C, sunt **hidro-solubile**, adică solubile în apă. În mod obișnuit, excesul este eliminat prin urină.

- Deși mult timp, aceste vitamine au fost considerate lipsite de orice risc, indiferent de doza folosită, astăzi se știe că și excesul de vitamină B are **efecte adverse** – agitație și tulburări la nivelul sistemului nervos.

Rolul vitaminelor și unde le putem găsi

- ♦ **VITAMINA A.** Această vitamină are un rol important în procesul vederii, iar zicala: „Scump ca lumina ochilor” simbolizează, de fapt, importanța vederii sănătoase. Ochii sănătoși sunt limpezi, curați fără să se vadă forma vaselor subțiri de sânge, cu pleoape elastice și odihnute atunci când în hrana noastră este destulă vitamina A. Ochii sunt foarte sensibili, putând fi afectați de praf, vânt, oboseală, lumină puternică. Aici intervine rolul vitaminei A, care protejează mucoasa, dar și pielea, crește rezistența organismului la infecții și apără ochiul. Dar vitamina A contribuie și la dezvoltarea scheletului și a smalțului dentar.

Surse de vitamină A – fructe: kiwi, piersici, banane, ananas, zmeură, por-

tocale, lămâi; legume: spanac, morcov, ceapă, roșii, sfecla roșie; lapte, gălbenuș de ou, ulei de pește.

♦ COMPLEXUL VITAMINIC

B este cunoscut pentru efectele sale împotriva stresului. În condițiile în care aproape jumătate dintre persoanele active sunt supuse unui stres puternic, complexul vitaminic B este absolut necesar. Lipsa vitaminei B este direct legată de stările de anxietate, depresie, stres, în special odată cu înaintarea în vârstă. Atunci când această vitamină ajunge la creier, ea determină eliberarea unei substanțe, numită dopamină, cu rol în starea de bine, acalmie și bună dispoziție. Toate vitaminele de tip B ajută la sănătatea emoțională, sunt indicate în stările de oboseală și slăbiciune fizică. De asemenea, cresc rezistența organismului la frig.

Surse de vitamine din complexul B: În afară de alimentele de origine animală: carne, pește, ouă, lapte, vitaminele din complexul B se găsesc în drojdia de bere, coaja și germenii de grâu și alte cereale.

♦ **VITAMINA C** este cea mai mediatizată, devenită celebră datorită laureatului Nobel din 1954, Linus Pauling. Vitamina favorizează depozitarea de calciu și fier. Este indicată în afecțiuni ale sistemului osos, hemoragii, surmenaj fizic și intelectual, sarcină, alăptare, hemoragii ale gingiilor. Crește rezistența la infecții și la boli. Lipsa vitaminei C provoacă modificări la nivelul dinților, sunt subțiate straturile dentare dure, având ca urmare creșterea incidenței cariilor dentare.

Surse de vitamina C – fructe: măceșe, citrice (lămâi, portocale), struguri, mere; legume: ardei, spanac, varză, fasole, pătrunjel, broccoli, cartofi. Mulți știu că în mere găsim o cantitate crescută de vitamina C, dar mai puțini știu că în coajă găsim cu 87% mai mulți compuși anticancerigeni decât în pulpă.

♦ **VITAMINA D** este cea care ajută la combaterea fragilității. Această vitamină fixează calciul și fosforul în oase, întărindu-le și făcându-le rezistente la traumatisme și, totodată, îi permite organismului să absoarbă calciul. Vitamina D întărește smalțul dinților și astfel receptivitatea la carii este mai scăzută.

Important! Pentru cei care consideră că alimentele sunt o sursă inefficientă sau insuficientă în procurarea vitaminelor, este recomandat să ceară sfatul medicului înainte să cumpere de la farmacie vitamine sau diverse suplimente vitaminice.

Expunerea la soare timp de 25-30 de minute este esențială pentru sintetizarea vitaminei.

Surse de vitamina D: gălbenuș de ou, produse lactate. Vitamina se poate sintetiza în prezența expunerii corpului la soare.

♦ **VITAMINA E** este considerată a fi factorul de combatere a sterilității. Ea are un rol extrem de important în reproducere. De asemenea, accelerează cicatrizarea rănilor și, la fel ca vitamina C, are un rol antioxidant, deci un rol important în prevenirea afecțiunilor cancerose și cardiovasculare.

Surse de vitamina E – fructe: banane, kiwi, mere, mure; nuci, alune, migdale; legume: morcovi, mazăre, salată, țelină, soia; ulei de măsline.

♦ **VITAMINA F** este vitamina cosmetică, este cea care asigură dezvoltarea și funcționarea normală a pielii. Menține elasticitatea și tonicitatea tegumentului, stimulează imunitatea și are rol în prevenirea cancerului. De asemenea, favorizează și eliminarea colesterolului.

Surse de vitamina F – nuci, ulei de floarea-soarelui, germenii de porumb, soia și în alimente de origine animală: unt, gălbenuș de ou.

♦ **VITAMINA K** este indicată în tratarea tulburărilor hepatice, arterelor precum și la întărirea sistemului imunitar.

Surse de vitamina K – vegetale cu frunze verzi: broccoli, spanac, pătrunjel, varză.

Să nu uităm

Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să ducem o viață sănătoasă, să avem principii corecte de alimentație, pentru ca astfel să Îi putem sluji din toată inima, cu toată puterea și cu întreaga noastră capacitate. Într-o lume cu o alimentație prefabricată și „fast-food” avem nevoie urgentă să ne întoarcem la hrana naturală bogată în vitaminele indispensabile sănătății normale. Alimentația ideală este una bogată în fructe, legume și hrană curată, avizată de Dumnezeu.

„Aerul curat, lumina soarelui, cum-pătarea, odihna, exercițiul fizic, alimentația corespunzătoare, folosirea apei și încrederea în puterea divină – acestea sunt adevăratele remedii.” (Ellen White, *Divina vindecare*, p. 106)

La final, aș vrea să împărtășim mesajul lui Ioan: „Doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” (3 Ioan 2)

Anul 2010 așteaptă să ni se dăruiască pentru a ne împlini și a crește. Avem suficientă experiență să ne dăm seama că vom duce o luptă surdă între îndeplinirea obiectivelor importante și acel șir de lucruri numit generic „de făcut”.

Se spune că lecțiile trecutului ne vor feri de dezamăgiri viitoare. Ce ne-ar putea învăța anul 2009 dacă am privi timpul în oglindă? Ce am găsi, special pentru graba și aglomerația noastră, dacă ne-am uita la epoca din jurul anului 2009 înainte de Domnul Hristos?

Am găsi multe lucruri asemănătoare cu vremea noastră.¹ Ca centru mondial, în loc de Washington, era Ur (Dinastia Ur III). Găsim și Isin, Larsa și Mari ca alte cetăți semnificative. În loc de engleză, mai peste tot, se vorbea akkadiana. Liderul vremii era Ibî-Sîn (2028-2004 î. Hr.).

MESAJ în oglinadă

IOSIF DIACONU

Tot în această perioadă, ne întâlnim cu părintele nostru Avraam, care a trăit șaptezeci de ani în Ur. Acum locuiește în Canaan și recunoaște că lumea lui nu este diferită în mod esențial de a noastră. Și atunci, ca și azi, lupta pentru putere, crizele de un fel sau altul și orgoliul uman erau vectori coordonatori.

Există un element care a făcut diferența între viața lui și a celorlalți. Este și lecția pe care dorește părintele Avraam să ne-o predea despre răgaz. În Geneza 18, îl găsim la umbra stejarilor. Deși administra o avere foarte mare și răspundea de activitatea a sute de slujitori, Avraam avea **răgaz**. Tocmai petrecuse niște îngeri care veniseră să discute despre judecată, mijlocire și făgăduință.

Sunt anumite realități pe care nu le vezi dacă ești grăbit, spune bătrânul de nouăzeci și nouă de ani. Spre exemplu... îngerii. Îngerii sunt ființe atât de diafane, de transparente, încât..., doar dacă ai răgaz, îi poți vedea.

Viața grăbită, continuă patriarhul, este superficială. Suma ei este o înșiruire de lucruri îndeplinite, dar neîubite. Este o lungă listă bifată cu lucruri făcute, dar fără profunzimi.

Copiii voștri sunt mângâiați doar de hainele scumpe de pe ei; bătrânii voștri mai găsesc sprijin doar în proteze și vecini; iar soțiile voastre și-au făcut un partener de comunicare din televizor. Voi nu aveți timp să mângâiați, să sprijiniți sau să împărtășiți. Folosiți,

exploatați, controlați, dar ați uitat să vă minunați. Ați pierdut simțământul tainei. Și asta pentru că nu mai aveți **răgaz**.

Dar ce să zic, spune părintele, mi-au trebuit și mie șaptezeci și cinci de ani până să înțeleg aceasta. Așa am fost și eu. Alergam, strângeam, făceam. Într-un cuvânt, mă risipeam.

Sunt douăzeci și patru ani de când am avut primul răgaz cu El. De atunci, viața mea este coordonată de relații, și nu de realizări. Nu mai este atât de important dacă stau într-un palat în Ur sau într-un cort în Canaan. Am învățat că darurile costisitoare, făcute cu ocazia zilelor speciale, nu înlocuiesc un sărut de noapte bună.

De când îmi iau răgaz, lumea nu mai mi se pare cenușie. Sunt înconjurat de îngeri și miracole. De atunci, masa mea nu-i doar hrană, ci și comuniune. Munca mea nu e doar epuizare, ci și creație. În familia mea nu mai sunt vizitator, ci tată, soț și fiu.

Până atunci, Dumnezeu era doar un partener de afaceri pentru mine. Îl aduceam jertfe și zecimi, Îl făceam rugăciuni și participam la slujbe. Dumnezeu era și El tot pe lista „de făcut”. Iar ca răsplătă primeam sănătate, bogăție, protecție și siguranță.

Dar, de când am răgaz, Dumnezeu m-a numit „prieten” (Isaia 41,8; Iacov 2,23). Acesta este cel mai frumos și cel mai important lucru.

Acum, în încheiere, aș vrea să vă spun că tot ce s-a întâmplat cu mine se poate întâmpla și cu voi. Și voi puteți deveni prietenii lui Dumnezeu și vă puteți bucura de frumusețea vieții și a familiilor voastre. Și voi puteți fi rupți din robia lui „a face”. E dificil până prindeți gustul **răgazului**.

Ca destăinuire, vă mai spun că cei care își vor lua răgaz în 2010 se vor întâlni și ei cu îngerii. Sunt tot trei și au același mesaj: **judecată, mijlocire și făgăduință**.

În rest, fiii mei, să ne vedem cu bine la Marele Răgaz; nu pot spune exact cum va fi, dar știu sigur că vom fi mulți: ca stelele cerului și ca nisipul mării.

¹Pentru realizarea acestui material m-am folosit de Marc Van de Mieroop, *A History of the Ancient Near East*, Second Edition, USA: Blackwell Publishing, 2007. Vezi cap. 4 și 5.

Pentru o Vreme ca aceasta

TEODORA GORAN

Orologiul a marcat grăbit o nouă piatră kilometrică a timpului: anul 2010. Pretutindeni în jurul nostru e freamăt și se percepe teama ascunsă în întrebări ca acestea: Ce va aduce viitorul? Ce-i de făcut în timp de criză?

Când nu știi cine e la cârma universului și nici direcția în care să înaintezi, e normal să te temi. Dar pentru noi nu este ascuns faptul că „cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos”. De aceea, putem spune împreună cu apostolul Pavel: „Alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filip. 3,20; 3,14). Alergarea nu este tocmai ușoară, dar merită orice efort. Avem cel mai bun Antrenor. El a parcurs înaintea noastră traseul cu obstacolele acestei vieți și a ieșit biruitor în cele mai cumplite crize. Astăzi, El Se oferă să alerge împreună cu noi, dacă și noi vrem să alergăm împreună cu El și ne va da toată puterea de care avem nevoie ca să ajungem cât mai curând la țintă.

Pentru a ne încuraja, Antrenorul nostru a lăsat înscrise pe paginile Scripturii și experiențe ale înaintașilor noștri care s-au bazat pe El în vremuri de restriște. Să ne gândim la Estera: o tânără din poporul lui Dumnezeu care era atunci sub stăpânirea mezilor și perșilor. Când, de timpuriu, și-a pierdut

ambii părinți, ea a fost greu încercată. A fost încolțită de criză pe toate planurile: în viața personală, în familie și în societate. Dar n-a fost lăsată să se descurce singură în această situație. Sub îndrumarea unchiului ei, Mardoheu, Estera s-a atașat de Tatăl ceresc și a învățat să-L iubească și să se încreadă în El întotdeauna. Nu ni se spune că ar fi avut o față tristă. Din contră, atunci când a ajuns la curtea împăratului Ahașveroș, aflăm că ea „căpăta trecere înaintea tuturor celor ce o vedeau” (Estera 2,15). Parcă mi-o imaginez având un zâmbet larg pe chip și rostind cuvinte amabile, fiind gata să dea o mână de ajutor acolo unde era nevoie. Deși nu și-a descoperit de la început în mod verbal identitatea, Estera a lăsat ca viața ei să dea mărturie despre Dumnezeul pe care Îl sluja. Când a ajuns împărăteasă, n-a dat uitării sfaturile înțelepte ale celui care o crescuse, ci l-a tratat cu același respect. N-a rămas indiferentă atunci când poporul ei a fost amenințat cu moartea, ci s-a unit cu el în post și rugăciune. Avertizarea transmisă de Mardoheu – „dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte” – a conștientizat-o pe Estera de responsabilitatea care îi fusese încredințată, de planul pe care Dumnezeu îl avea prin chemarea ei la împărăție (Estera 4,14). A intrat la împărat, prin credință, chiar cu prețul vieții ei. Intervenția divină a fost uimitoare și poporul iudeu a fost salvat.

Dumnezeu caută și azi Estere care să-L mărturisească prin viața lor. Să-L iubească pe Mântuitorul atât de mult, încât să-I dorească prezența în fiecare moment al zilei. Astfel, nu se vor speria de crize, ci Îi vor urma încrezătoare sfaturile; Îi vor permite să răspândească în familiile lor parfumul dragostei, al bunătații, al răbdării și al credințioșiei în cele mai mici lucruri. Vor înțelege că nu în mod întâmplător au fost chemate să trăiască și să lucreze în mijlocul oamenilor, ci au răspunderea de a mijloci cu post și rugăciune pentru salvarea lor. Au misiunea de a se pierde din vedere pe ele însele și a ieși în întâmpinarea nevoilor semenilor.

Timpul de har s-a scurtat. Sunt ultimele ocazii să fii o binecuvântare pentru o lume pierdută în păcat și deznădejde. La sfârșitul cursei, viteza de alergare se mărește. Antrenorul așteaptă să procedezi așa și tu. Duhul Sfânt îți va deschide ochii pentru a vedea sufletele care așteaptă să alergi către ele, vorbindu-le și arătându-le calea spre Împărăția cerească. Versetele 13 și 14 din capitoul 4 al cărții Estera, parafrazate, ar putea suna astfel: *Să nu îți închipui că numai tu vei scăpa, pentru că ești în Casa lui Dumnezeu. Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru semenii tăi..., dar cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai fost chemată să-L mărturisești pe Domnul tău?*

Membrii Asociației Studențești AMICUS au căutat „un om”. Au găsit 600!

„Caut un om...” a fost mottoul Congresului Național AMiCUS 2009, care a avut loc în perioada 27-28 noiembrie la Stupini, Brașov.

Prin acest motto s-a dorit să se facă auzit glasul lui Dumnezeu care cheamă fiecare student să Îl reprezinte la facultatea la care studiază, dar și glasul studentului ce caută un om al lui Dumnezeu.

Prezența capelanilor filialelor AMiCUS a făcut ca numărul membrilor participanți să fie de peste 600. Congresul s-a încheiat cu un concert susținut de grupuri din toate zonele țării și de corul AMiCUS național. Invitații au avut ocazia să răspundă întrebărilor adresate de studenți în cadrul unui forum moderat de Sergiu Macovei, pastor de tineret în județul Iași.

(Marcel Brândzan/AMiCUS România)

Dăruiește o zi de școală și primești un calendar

Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor din România, a lansat campania „Dăruiește o zi la școală”. Campania vine în ajutorul proiectului „Vreau la școală”, desfășurat în sprijinul copiilor cu rezultate bune la învățătură, care provin din medii foarte sărace și la care riscul abandonului școlar este foarte ridicat.

Acțiunea prin care se realizează colectarea acestor fonduri este comercializarea de calendare. Prin cumpărarea unui calendar, un copil va putea merge și mâine la școală.

Cei care doresc să intre în posesia unui calendar și să-i ajute astfel pe copiii fără resurse să meargă la școală pot lua legătura cu pastorul local.

ADRA România este furnizor de servicii sociale, acreditat pentru „Centrul de informare și consiliere pentru persoanele aflate în dificultate” și membru al Federației Organizațiilor Neguvernamentale pentru Protecția Copilului (FONPC).

„Advenștiții” pe DVD

DVD-ul filmului „Advenștiții” va fi lansat în cursul acestei luni, iar în perioada sărbătorilor pascale va fi difuzat de postul PBS.

Filmul acordă un interes deosebit stilului de viață adoptat de advenștiți ca parte a înțelegerii Scripturilor, aducând din nou în atenția publicului studiile cu privire la longevitatea membrilor Bisericii Adventiste, studii la care au participat aproape 100.000 de advenștiți.

Regizorul Martin Doblmeier spune: „Prin intermediul filmului, avem șansa de a explora pionieratul centrelor de sănătate, starea tehnologiei medicale și descoperirile cele mai recente din domeniu. Dar ceea ce este cel mai important

este faptul că avem privilegiul de a întâlni oameni ale căror vieți sunt complet schimbate și acesta este întotdeauna punctul central al poveștii.”

Masă rotundă la sediul ADRA pe tema violenței domestice

Marți, 15 decembrie 2009, la sediul Agenției Adventiste pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor din România a avut loc întâlnirea mai multor reprezentanți ai organismelor oficiale și ONG-urilor antrenate în lupta împotriva violenței domestice. Întâlnirea a avut loc cu ocazia încheierii campaniei „Dragostea nu se gândește la rău”, și a avut ca scop evaluarea acestei campanii și prezentarea concluziilor comune.

Scopul campaniei organizate cu ocazia „Zilelor de activism împotriva violenței în familie” a fost acela de a aduce în atenția publicului larg un fenomen prezent în viețile multor români, cum este acela al violenței domestice.

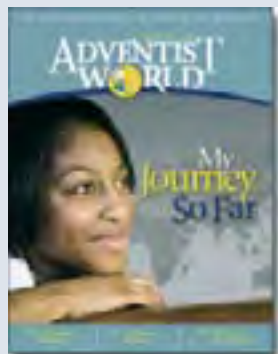
ADRA are misiunea de a răspunde celor aflați în nevoie, indiferent de religie, etnie, rasă, sex sau apartenență politică, prin măsuri și acțiuni de urgență în vederea reducerii efectelor situațiilor de criză și prin măsuri și acțiuni de organizare și dezvoltare comunitară.

În data de 23 ianuarie va începe Săptămâna libertății religioase, care va ține până la data de 30 ianuarie.

Revista-fanion a Bisericii Adventiste mondiale va apărea în mai multe limbi

Revista internațională a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, *Adventist World* (Lumea adventistă), va fi publicată în mai multe limbi, atât în ediția tipărită, cât și în cea online, pentru membrii din Europa și Asia.

Două ediții ale revistei *Adventist World* vor fi postate pe web în ianuarie 2010. Noile ediții vor fi în limba română, pentru cei aproximativ 100.000 de membri adventiști și aparținători, și în limba urdu, care este limba dominantă în Pakistan, pentru cei aproximativ 12.000 de membri și aparținători.

În anul 2010, revista *Adventist World* va fi tipărită în 7 limbi și disponibilă online în 11 limbi, inclusiv limbile rusă, chineză și coreeană. Pentru mai multe informații, vizitați site-ul adventistworld.org. (ANV)

Speranța TV are un nou nume de domeniu

Începând din data de 1 decembrie 2009, site-ul postului de televiziune Speranța TV se află pe un nou domeniu: www.sperantatv.ro Vă invităm să vizitați site-ul Speranța TV pentru a urmări online emisiunile preferate, pentru a vă abona la fluxul de știri sau a descărca imagini pentru desktop-ul calculatorului dumneavoastră. (Loredana Dumitrașcu / SperanțaTV – Radio Vocea Speranței)

Săptămâna căminului creștin

În perioada 13-20 februarie 2010, la nivel mondial, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se vor organiza servicii divine speciale în cadrul **Săptămânii căminului creștin**. Vor fi predici dedicate evenimentului precum și seminare specifice. Activitățile primului Sabat se vor desfășura conform mottoului: „**Ziua familiei creștine**”, iar cele din ultimul Sabat în acord cu mottoul: „**Să ne educăm copiii în lumina veșniciei**”. Materialele necesare derulării evenimentului vor fi la dispoziția comunităților prin pastorii locali.

În lumina descoperirii oferite prin inspirație – „Nu este un lucru de mică însemnătate faptul că familia este un reprezentant pentru Isus, care ține Legea lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi necredincioase.” (*Căminul adventist, p. 32*) – să ne deschidem inimile înaintea lui Dumnezeu în această săptămână pentru binecuvântarea familiilor noastre și, prin ele, să dăm lumii mărturia de care are nevoie în aceste vremuri tulburi.

(*Romică Sirbu, director Departamentele Educație, Familie și Spiritul Profetic*)

MARIA PEICU

S-a născut pe 15 august 1932 în familia Chițu de la Băduleasa, pe Valea Călmățuiului, în județul Teleorman. Pe 2 decembrie 1951 se căsătorește cu fratele Ilie Peicu din comunitatea Balta Sărată.

Pătrunși de convingerea sfântă că familia trebuie să fie împreună, în 1962 se mută la București, unde vor sta până în 1991. Aici va fi membră a comunității Labirint și aproape 15 ani va continua să fie secretară a Școlii de Sabat, după cum fusese și în comunitatea Balta Sărată.

Dumnezeu le-a dăruit patru copii: Ana, Beniamin, Ruben și Viorica și pe lângă ei și pe alții pe care i-au găzduit, i-au încurajat și susținut. Casa lor a fost un model de credință și devotament și au păstrat mereu, în rugăciune, dorul de a o avea pe toată în ceruri.

Ultimii ani au adus oboseala și suferința atâtor zile de trudă. Sora Maria Peicu a fost diagnosticată cu un cancer la pancreas, dar a găsit mereu încurajare în cuvintele Scripturii și în imnurile speranței advente.

Sâmbătă, 20 iunie 2009, a adormit liniștită în brațul Celui ce a spus: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul.”

(*Adrian Neagu, pastor*)

ROMULUS ADRIAN DINU

S-a născut la 9 iulie 1977, în comuna Crângeni, Teleorman, în familia Dinu Daniel și Lucica, fiind primul dintre cei doi băieți ai familiei.

La 14 ani se botează în Biserica Adventistă, iar în 1998 ia drumul Spaniei, stabilindu-se în orașul Fuenlabrada. În 1999 o cunoaște pe Liana – dintr-o familie catolică, de origine portugheză – care cunoaște astfel credința adventistă. Exemplul și consecvența lui o conving să încheie și ea legământ cu Dumnezeu. Pe 11 august 2002, cei doi se căsătoresc, având o căsnicie frumoasă și fericită.

Fratele Adrian a slujit ca diacon în Biserica Alensa. Avea obiceiul să studieze zilnic Biblia, să ajute pe oricine și să-și sune părinții în fiecare zi.

La începutul lunii noiembrie 2009, Adi este lovit de o boală care-i afectează plămânii, familia trecând prin momente extrem de dificile. Durere, speranță, rugăciuni, așteptare...

Pe 6 decembrie 2009, Adrian încetează din viață, lăsând în urmă întrebări fără răspuns, o mulțime de oameni care îi simt lipsa, dar și speranța, da, certitudinea revederii. Vino curând, Doamne Isuse! (*Beniamin Chircan, pastor, districtul Crângeni*)

Sărbătorim împreună „Nașterea Speranței”

„Isus Hristos S-a născut în ieslea din Betleem, iar în inimile noastre s-a născut Speranța.” Acesta este mottoul sub care s-a desfășurat, în perioada 20-24 decembrie 2009, în Parcul Tineretului din București, evenimentul numit „Nașterea Speranței”, organizat de Speranța TV și Radio Vocea Speranței, în colaborare cu Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie, Asociația Exploratori pentru Viitor și Asociația Escaton.

Vizitatorii și, în special, copiii au intrat în atmosfera Betleemului din vechime, vizitând, în spațiul special amenajat, staulul, garnizoana romană sau palatul lui Irod. Personajele biblice – Maria și Iosif, magii, păstorii, soldații romani și Irod – le-au povestit tuturor istoria nașterii Mântuitorului. Copiii s-au amuzat urmărind spectacole de păpuși sau au fost pictați pe față de voluntarii Asociației Exploratori pentru Viitor. În fiecare seară au fost concerte, susținute de formații din

întreaga țară: Corul de copii Flori și Stele, Corul Asociației Studențești AMiCUS, București, formația de fluier din Buzău, Corurile Union și Excelsis și formația vocală a Școlii Liderilor din Conferința Transilvania de Sud.

La standul Asociației pentru Sănătate, Educație și Familie, trecătorii au primit sfaturi pentru un stil de viață sănătos și li s-a măsurat tensiunea arterială. De asemenea, au avut ocazia să cunoască oferta de carte a Editurii Viață și Sănătate.

În corturile Speranța TV și Radio Vocea Speranței, telespectatorii și ascultătorii s-au întâlnit cu realizatorii emisiunilor favorite și au scris pe un panou special amenajat speranțele pentru anul 2010.

Între 2 și 9 ianuarie 2010 s-a desfășurat programul „Săptămâna consacrării în vederea proiectului *Spune lumii* – zi de zi cu Isus”.

Anunțăm pe această cale că avem rezervată o pagină specială în care răspundem la întrebările pe care ni le adresează cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim ca întrebările să fie pertinente și să vizeze cercetările și frământările noastre spirituale. De asemenea, întrebările să fie de interes general și să nu vizeze cazuri particulare sau să constituie un atac la persoană. Ne rezervăm dreptul de a hotări dacă răspundem public sau în particular la o anumită întrebare. Dacă se dorește ca o anume persoană să răspundă la o întrebare, să se specifice lucrul acesta. Noi vom face tot posibilul să împlinim dorința dumneavoastră. În cazul în care nu se poate, atunci vă rugăm să acceptați intervenția noastră în măsura posibilităților. Această inițiativă are ca scop să ne ajute să fim aproape de cititorii noștri și de frământările lor spirituale. Întrebările le puteți trimite pe următoarele adrese: curierul@adventist.ro sau *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr 38 - 38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190. Vă mulțumim pentru colaborare!

În acest număr, publicăm răspunsul la o întrebare primită de lectorul univ. drd. Florin Lăiu.

Vin, de care?

Trebuie să prezint tema „Vinul în Biblie”. Studiind versetele cu ajutorul programului BibleWorks, am ajuns la următoarea concluzie. *Tirōš* înseamnă „vin proaspăt presat”, „vin nou”, „must”; *yāin* înseamnă „vin”; *hbémer* înseamnă vin „în stare de efervescență”; *šekhār* înseamnă „vin puternic”, „sikera”.

Dar în nota 13 a capitolului „Comportamentul creștin” din cartea *Advențiștii de ziua a șaptea cred...*, ceva pare să contrazică atât semnificația lexicografică a termenului *yāin* din BibleWorks, cât și a termenului *šekhār*.

În Vechiul Testament, termenul general pentru vin este *yāin*. Acest termen denumește suc de struguri în toate stadiile lui, **de la nefermentat la fermentat**, deși el este în mod frecvent folosit pentru vinul vechi ce conține alcool... „Expresia „băuturi tari” (*šekhār* în ebraică) înseamnă băuturi dulci, de obicei nefermentate, făcute, în general, din alte surse decât din struguri. Ea cuprinde produse ca berea (făcută din orz, mei și grâu) și vin de smochine sau palmier. Expresia nu se referă la băuturile alcoolice distilate, pentru că distilarea nu le era cunoscută israeliților.” (*Patton*, p. 57, 58, 62)

IULIAN NEGRU,
Republica Moldova

Care este adevărul?

Dragă Iulian,

Din nefericire, lexicoanele ebraice, tipărite sau electronice, sunt cam depășite, insuficient adaptate nevoilor de informare științifică. Toți ebraiștii

din lume așteaptă un lexicon actualizat. În plus, ebraica are încă multe taine, chiar pentru cei mai buni ebraiști.

Tirōš înseamnă, într-adevăr, must dulce (Isaia 65,8 – zeamă din struguri). *Yāin* (care înainte de epoca biblică se pronunța *wāin*) este în ebraică cel mai obișnuit pentru a denumi băutura din strugure, dulce sau fermentată. În multe pasaje biblice nu se poate înțelege imediat ce stare de *yāin* este intenționată, dar în alte texte înțelegem ușor că se face referire la starea proaspătă, deoarece se vorbește despre un *yāin* călcat în teasc (Isaia 16,10; Ier. 48,33; Neemia 13,15; Apoc. 19,15), care era dorit de copiii mici (Plângeri 2,12) sau este asociat cu laptele și cu alte alimente (Isaia 55,1).

De aceea, varianta dulce de *yāin* este numită și *tirōš* (must) în 38 de locuri, iar în ebraica târzie de la Qumran este *yāin hadāš* (vin nou). Termenul ebraic pentru must (*tirōš*) este tradus în Septuaginta cu *wóinos* (termenul grecesc pentru băutura din struguri), iar cuvântului „must” din expresia „grâu, must și untdelemn”¹ îi corespunde, în textul biblic, ebraic, atât *tirōš* (în 20 de cazuri), cât și *yāin* (2 Cron. 2,10.14). De asemenea, îi corespunde arameicul *hbamar*, în Ezra 6,9; 7,22 și, peste tot, grecescul *wóinos* (29 de cazuri) corespunde lui *tirōš* (must).² În aceeași manieră, Vulgata (Biblia latină) traduce termenul *tirōš*, peste tot, cu *vinum*, cu excepția din Mica 6,15, unde traduce cu *mustum*. Dar și invers, *yāin* este tradus cu *mustum*, în Iov 32,19 și Cântarea cân-

tărilor 2. Aceasta ne arată că termenii respectivi utilizați pentru **vin**, în ebraică și în alte limbi antice (*yain*, *hbamar*, *wóinos*, *vinum*), erau folosiți frecvent pentru a denumi mustul de struguri, nu doar varianta alcoolică, fermentată. Traducerea Cornilescu a Bibliei, pe care o folosim curent, traduce termenul *tirōš* de 31 de ori cu „must”,³ de 7 ori cu „vin”⁴ și o dată cu „zeamă” (Is. 65,8). Dacă termenul *tirōš* (must) a fost tradus atât de frecvent cu termeni corespunzători vinului, atunci de ce să ne mirăm că *yāin* a fost tradus peste tot cu „vin”?

Evreii și alte popoare antice știau să conserve băutura din struguri prin fierbere sau prin alte procedee, astfel încât aveau must chiar și la sărbătoarea cea mai târzie a primăverii. La această sărbătoare, liderii iudei i-au ironizat pe apostolii care primiseră darul limbilor, că erau „plini de must” (Fapte 2,13). Autorul folosește aici termenul grecesc *gléukos*, care vine de la *glükūs* (dulce), de unde avem cuvintele moderne: glucoză, glucide, glicemie etc. Batjocoritorii s-au referit la must pentru că știau că acesta era singurul vin disponibil atunci, la săr-

bătoare, și mai știau că, dacă mustul era ținut descoperit, putea fermenta suficient. Remarca era însă ironică.

2. *Şekhar* nu înseamnă vin „puternic”, băutură „tare”. Țările obținute prin distilare (lichioruri, rachii) nu erau cunoscute în Antichitate. Termenul se întâlnește, de obicei, asociat cu *yain*, ceea ce sugerează că este altceva decât băutura din struguri. La vechii babilonieni (*şikkaru*) și în ebraica modernă (*şechar*) aceasta este denumirea berii. Lexiconul HALOT include hidromelul, iar lexiconul TWOT include toate băuturile din cereale sau din fructe. Corespondentul grecesc al termenului (*sikera*) este definit de lexiconul Friberg ca „băutură dulce îmbătătoare, făcută din altceva decât struguri”, iar lexiconul Thayer include băuturi din alte vegetale și din fructe, cum ar fi vinul de curmale.

Este evident că atât *yain*, cât și *şekhar* erau preferate în forma fermentată, cel puțin de bărbați (cf. Is. 28), iar în epocile căderii în idolatrie, se întâmpla să bea și femeile cot la cot cu bărbații (Amos 4,1). De aici și verbul *şakhar* (a se chercheli, a se îmbăta). Totuși, faptul că *şekhar* se folosește și în sens pozitiv, asemenea băuturii din strugure, ca libație la templu (Num. 28,7) sau ca băutură la agapele locale (Deut. 14,26), sugerează că, asemenea băuturii din strugure (*yain*), care putea fi dulce sau alcoolică, și băuturile *şekhar* erau, uneori, consumate în stare dulce.

S. Bacchiocchi asocia termenul *şekhar* cu originea numelui zahărului în toate limbile, care provine din arabă și persană (*shakar*), la origine fiind numele trestiei-de-zahăr în sanscrită (*sarkara*). În acest caz, ar fi posibil ca sensul inițial să fi fost de băutură dulce (vezi contrastul în Is. 24,9) și, mai târziu, din cauza folosirii populare, a căpătat sensul de băutură alcoolică. În orice caz, este interesant că, în timp ce Moise folosește liber expresia *yain we-şekhar*, pentru a denumi băuturile de folosit la agapele trienale evreiești (Deut. 14,26), Neemia folosește termenul *mamtaqim* (băuturi dulci), din *matq* = dulce, când se referă la agapele israelite în Neemia 8,10.

În concluzie, *yain* și *şekhar* erau băuturile dulci, făcute din struguri sau din alte surse, care însă erau preferate în stare fermentată. La polul opus, existau popoare antice care nu cunoșteau vița-de-vie sau erau indivizi și comunități israelite care ignorau complet băuturile acestea, chiar și în stare dulce, pentru un timp sau pentru toată viața (Clanul recabiților, Ordinul nazireilor etc.). Înțelepții sfătuiau împotriva băuturilor (Prov. 23,31-35), iar în lege le era interzis preoților să folosească asemenea băuturi în timpul slujbei la sanctuar (Lev. 10,9). Beția însă putea fi pedepsită chiar cu pedeapsa capitală (Deut. 21,20-21). Grecii antici diluau vinul cu apă. Dar, din nefericire, astăzi există mai multă beție și mai multe varietăți de băuturi în creștinătate, în comparație cu Antichitatea păgână. De aceea, pentru multe motive practice, biserica învață abstenența completă de la băuturile fermentate.

Florin Lăiu

¹ Numeri 18,12; Deut. 7,13; 11,14; 12,17; 14,23; 18,4; 28,51; 2 Regi 18,32; 2 Cr. 31,5; 32,28; Neemia 5,11; 10,40; 13,5; 12; Ier. 31,12; Osea 2,10, 24; Ioel 1,10; 2,19; Hag. 1,11.

² Numeri 18,12; Deut. 7,13; 11,14; 12,17; 14,23; 18,4; 28,51; 2 Regi 18,32; 2 Cr. 2,9; 14; 31,5; 32,28; Neemia 5,11; 10,38; 40; 13,5; Iudit 11,13; Tobit 1,7; Ps. 4,8; Osea 2,10, 24; Ioel 1,10; 2,19; 24; Hagai 1,11; Apoc. 6,6; 18,13.

³ Numeri 18,12; Deut. 7,13; 11,14; 12,17; 14,23; 18,4; 28,51; 33,28; 2 Cr. 31,5; 32,28; Neemia 5,11; 10,38; 40; 13,5; 12; Prov. 3,10; Isaia 24,7; Ier. 31,12; Osea 2,10f; 24; 4,11; 7,14; 9,2; Ioel 1,10; 2,19; 24; Mica 6,15; Hagai 1,11; Zaharia 9,17.

⁴ Gen. 27,28, 37; Jud. 9,13; 2 Regi 18,32; Ps. 4,8; Isaia 36,17; 62,8.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

SRI LANKA

Are o populație estimată la aproape 20 de milioane de locuitori și un teritoriu cât un sfert din țara noastră, iar numele complet este Republica Socialistă Democrată Sri Lanka. Este o țară insulară, situată în sudul Asiei, în Oceanul Indian, fiind despărțită de India prin Strâmtoarea Palk. Țara este cunoscută pentru resursele bogate de pietre prețioase (safire, rubine, topaze), dar și pentru valurile seismice din anul 2004, care au avut ca urmare decesul a peste 31.000 de persoane în partea de est a țării.

Proclamarea independenței, în anul 1948, a adus o lungă perioadă de frământări politice, iar din 1978, la un lung și sângeros război civil între sinholezi și tamili. Majoritatea cetățenilor sunt budiști sau hinduși, creștinii reprezentând doar 8% din populație.

Deși se pare că Abram La Rue, cunoscutul veteran al misiunilor adventiste din zoană, a vizitat acest teritoriu cândva, între 1888 și 1903, principalele eforturi organizate au început abia după 1903. În 1916, au fost primiți prin botez primii membri adventiști de aici. În 1921 a început publicarea primelor publicații în sinholeză, în 1922 s-a organizat prima biserică adventistă, iar un an mai târziu s-a înființat prima școală. În ciuda dificultăților, în anul 1963 s-a reușit cumpărarea terenului pentru un spital adventist.

Astăzi, în Sri Lanka sunt peste 3.700 de membri, care se închină în peste 70 de biserici și grupe. Spitalul adventist din Kandy, cu 40 de paturi, este o mână a harului întinsă pentru cei în nevoi – anual, aproape 26.000 de persoane vin aici pentru consultații. Pe lângă spital, numeroasele proiecte ADRA, editura, cele trei instituții de învățământ adventiste, precum și cursurile prin corespondență pregătite de Radio Vocea Profeției sunt mijloace prin care Dumnezeu caută să intre în viața oamenilor de aici.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

ALINA BADEA

Dani, să nu uiți, când ieși azi de la școală, să treci pe la grădiniță, să-l iei pe Emi. Eu voi ajunge mai târziu. Să iei și pâine, te rog. Bani sunt pe masă.

– Mami, știi... am văzut la librărie...

– Te rog, nu te supăra, mă grăbesc. Vorbim după-masă, când mă întorc.

Daniel se întristă puțin. Își dorea mult o mașinuță teleghidată pe care o văzuse la librărie. Avea el ceva bani în pușculiță, pentru că deseori, când îl trimitea la cumpărături, mama îi lăsa „ciubuc” restul, dar nu erau de-ajuns.

Vorbise cu tata, care îi explicase foarte hotărât că, pentru moment, nu putea să dea atâția bani pentru o jucărie. Dăduse bani pentru fondul clasei, aveau de plătit grădinița pentru Emi, întreținerea era mare acum, iarna, aveau încă rate la calculator... Vorbise cu Dani serios, așa ca între bărbați, și el fusese mândru de acest lucru, dar... el era un bărbat mai mic și își dorea mașinuța! Toți colegii lui aveau. Așa ca s-a gândit să-i spună mamei...

A pregătit „introducerea”: la școală, a ieșit la tablă să facă un exercițiu pe care-l lucrase acasă cu mama și, pentru că a răspuns bine, a luat un FB; a trecut pe la grădiniță, l-a ajutat pe Emi să se încalțe și nu l-a certat deloc... A dus și gunoiul la tobogan. Apoi și-a amintit de pâine. Uuff! Trebuia să-l care cu el și pe cel mic, adică să-l îmbrace din nou. A făcut și treaba asta, cu mai puțin elan și destul de puțină răbdare, dar a cumpărat și pâine – în treacăt fie spus, mama îi lăsase bani potriviți!

Mama a venit obosită de la serviciu și s-a așezat... la treabă! Înainte de a pune masa, a pus niște rufe la spălat; după masă a spălat vasele, a întins rufe și s-a apucat de gătit. Daniel nu știa cum să-i spună despre mașinuță.

Deodată i-a venit o idee grozavă. Și-o va cumpăra din banii lui! Asta era soluția! A luat o foaie, a pus dedesubt una cu linii, ca să scrie drept, și ce credeți că a scris? O... listă! Cam așa:

- Pentru că are grijă de el până vin părinții..... 3 lei
- Pentru că are grijă să cumpere pâine și lapte 2 lei
- Pentru că a luat un FB la mate..... 2 lei
- Pentru că vineri a șters praful 3 lei
- Pentru că a dat cu aspiratorul prin toată casa .. 3 lei
- Pentru că uneori spală vasele..... 3 lei

Total 20 lei

La cină, a pus lista sub șervețel, lângă farfuria mamei. Bună idee, nu? Mama s-a așezat la masă cu copiii, dar a sunat telefonul, așa că Dani a terminat repede de mâncat, a mulțumit și s-a dus la culcare.

De dimineață... nimic deosebit. Mama îl îmbrăca pe Emi. Dani se întreba dacă nu cumva lista o fi ajuns la coș. Dar nu! Sub șervețel, a găsit... două bancnote de 10 lei. Nou-nouțe! Le-a luat în mână fericit, dar a descoperit și un bilețel. Probabil un cuvânt de mulțumire pentru serviciile lui. Dani radia. Bilețelul era... tot o listă, dar mai mică.

Dani îi datorează mamei:

- Pentru că îi pregătește în fiecare zi mâncarea nimic
- Pentru că îi cumpără hăinuțe, i le spală și i le calcă nimic
- Pentru că a avut grijă de el când a fost bolnav nimic
- Pentru că îi cumpără caiete și cărți pentru școală nimic
- Pentru că îl ajută la lecții..... nimic
- Pentru că a lăsat serviciul ca să stea cu el când era mic nimic

Total NIMIC

Pe obrajii lui Dani, care arătau ca două petale de mac, au început să curgă lacrimi.

– Mami, te rog, iartă-mă! Nu m-am gândit că... Știi... îmi doream...

– Știu... Știu și că mă iubești. Dar n-am știut dacă îți doreai mașinuța asta roșie sau pe cea de poliție...

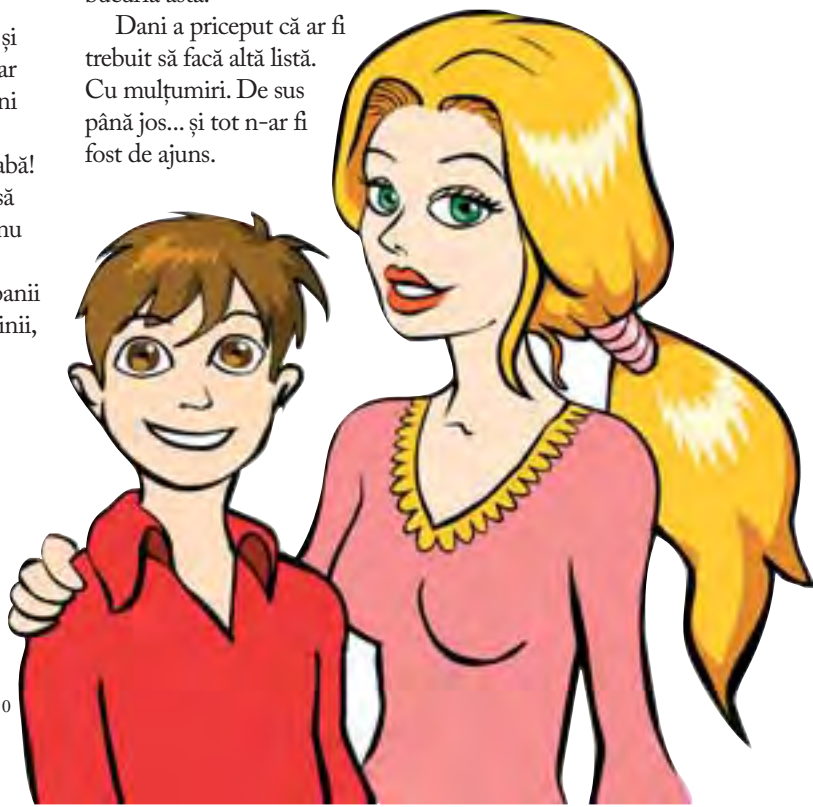
– Cum?? Mi-ai cumpărat-o? Dar...

– Am făcut ieri niște ore suplimentare. Am vrut să ai și bucuria asta.

Dani a priceput că ar fi trebuit să facă altă listă. Cu mulțumiri. De sus până jos... și tot n-ar fi fost de ajuns.

Mama îi este datoare lui Daniel:

- Pentru că duce în fiecare zi gunoiul 2 lei
- Pentru că îl ia pe fratele lui de la grădiniță..... 2 lei

Unde ești?

ROMEO ASANACHE

Unde ești?” sau *‘ayyékka* este cea mai scurtă întrebare din Biblie. Ea apare în Geneza 3,9, la puțin timp după ce Adam și Eva s-au ascuns de prezența divină. Întrebarea inițiază dialogul în care ascunderea după alții, după crengi, frunze, copaci sau chiar după cuvinte, s-a dovedit fără sens. Adam nu și-a dat seama, inițial, că viața, faptele lui constituie răspunsul la întrebarea: „Unde ești?”! Primul om – și, odată cu el, și noi – a înțeles, în urma dialogului cu Dumnezeu, că întrebarea: „Unde ești?” poate fi evitată uneori, dar răspunsul la ea nu poate fi omis.

Dumnezeu pune întrebări al căror răspuns este dat în mod evident. Omul și starea în care se află constituie răspunsul simplu la întrebarea: „Unde ești?”. Prezentul constituie răspunsul la întrebarea: „Unde ești?”. Biserica, așa cum este ea, în care ești o piatră vie sau moartă, este răspunsul la întrebarea: „Unde ești?”. Umanitatea, societatea și rolurile pe care ți le-ai asumat în ea, constituie răspunsul deja dat la întrebarea: „Unde ești?”.

Eu și tu suntem răspunsul la întrebarea: „Unde ești?”! Deși pare complicat, răspunsul autentic nu se dă prin cuvinte, construind o teorie frumoasă, ci este simplu și este alcătuit din faptele care ne măsoară existența și dau valoare vieții noastre. Dacă ar fi înțeles asta, Adam nu s-ar fi complicat, ci ar fi spus simplu: „Doamne, sunt un păcătos.”

Ayyékka este prima întrebare pusă de

Dumnezeu omului, prin care Dumnezeu fixează și împlinește prima nevoie a omului păcătos – dialogul cu Dumnezeu, relația cu Creatorul. Prin întrebare, Dumnezeu deschide un dialog pe care îl vede esențial de-a lungul tuturor generațiilor. Ce se întâmplă cu omul atunci când dialogul acesta se întrerupe? Lipsei de dialog cu Creatorul îi urmează confuzia și decăderea. Adam a câștigat din acest dialog cu Dumnezeu și, în urma lui, a beneficiat toată omenirea. Dialogul cu Dumnezeu îl scoate pe om din confuzie, îl înalță și oferă un sens vieții desfășurate în umbra morții și a veșniciei.

Întrebarea: „Unde ești?” nu are de-a face doar cu prioritățile. Ea delimitează și rolurile. Când omul a răspuns invitației la dialog, Dumnezeu a avut ce să spună. Când Dumnezeu pune o întrebare, omul *trebuie* să răspundă. Când întreabă, Domnul îți oferă, de fapt, un răspuns. Dumnezeu a desfășurat în fața lui Adam istoria mântuirii, a descoperit prima venire a Fiului omului, Ghetsimaniul și Golgota, iar, în final, revenirea în slavă. Adam a descoperit sensul existenței lui: omul ascultă, își dă acordul și colaborează la îndeplinirea planului. În cadrul acestui dialog, Adam devine exemplu pentru fiecare generație și pentru fiecare individ: ascultă, crede, acceptă haina Mielului, va aduce jertfe în fața „heruvimului ocrotitor” de la poarta Edenului și promite că dialogul cu Dumnezeu va continua până când întrebarea: „Unde ești?” va primi un răspuns final și la fel de scurt: „Acasă.”

Actualitatea întrebării „Unde ești?” este indiscutabilă și evidentă. Martin Buber istorisește o întâmplare din viața rabinului Shneur Zalman, petrecută într-una dintre închisorile Rusiei, când un gardian cunoscător al Bibliei îl întreabă pe învățătorul Torei: „Cum e posibil ca Dumnezeu, care este atotcunoscător, să-l întrebe pe Adam: ‘Unde ești?’.” Rabinul a răspuns: „Crezi tu că Scripturile sunt inspirate și că ele se referă sau includ fiecare eră, fiecare generație și fiecare om?” „Cred”, a răspuns gardianul. „Ei bine”, a spus rabinul, „în fiecare eră, Dumnezeu îl întreabă pe fiecare individ: ‘Unde ești tu în lumea ta?’ Ai trăit un număr de ani. Cât de departe ai ajuns?” La cuvintele rabinului, gardianul s-a ridicat tremurând de pe scaun și a început să plângă.

Rabinul Zalman a înțeles ceva ce noi toți avem nevoie să înțelegem. Dumnezeu nu are nevoie să întrebe: „Unde ești, Adame?” sau „Unde ești, omule?”, ci omul este cel care are nevoie să știe unde este. Perioada care cuprinde finalul și debutul anului e cea mai bună pentru tine și pentru mine, un timp când suntem solicitați de Dumnezeu, în cadrul unui dialog colectiv sau individual, să dăm răspuns la această întrebare. Finalul fiecărui an și începutul celui nou constituie momentele când să te oprești și să răspunzi corect la întrebare și să refaci dialogul cu Dumnezeu.

Dacă astăzi El trece aproape de inima ta și te întreabă: „Unde ești?”, oferă-I ca răspuns viața și faptele tale în care El să toarne viața și faptele Lui.

Salvează o viață și vei schimba lumea!

AGENȚIA ADVENTISTĂ PENTRU DEZVOLTARE, REFACERE ȘI AJUTOR

NE PASĂ DE FAMILIILE NUMEROASE, FĂRĂ VENITURI ȘI FĂRĂ CASĂ.
NE PASĂ DE COPII FĂRĂ POSIBILITATEA DE A MERGE LA ȘCOALĂ.
NE PASĂ DE COPII ȘI FEMEILE ABUZATE ÎN PROPRIA FAMILIE.
NE PASĂ DE BĂTRÂNII ÎNFOMETAȚI ȘI SINGURI.
PENTRU CĂ NE PASĂ DE OAMENI ȘI DE SOCIETATEA DE MAINE.

ADRA Romania

Adresa: B-dul Pache
Protopopescu Nr. 85,
Sector 2, București,
Cod 021415, România.
Tel: +4021 252 5117
Fax: +4021 252 8690
E-mail: office@adra.ro
www.adra.ro

Puteți face donații în contul ADRA România, BCR, sector 3, București: RO73 RNB B-0074-0291 1540 0001 în LEI